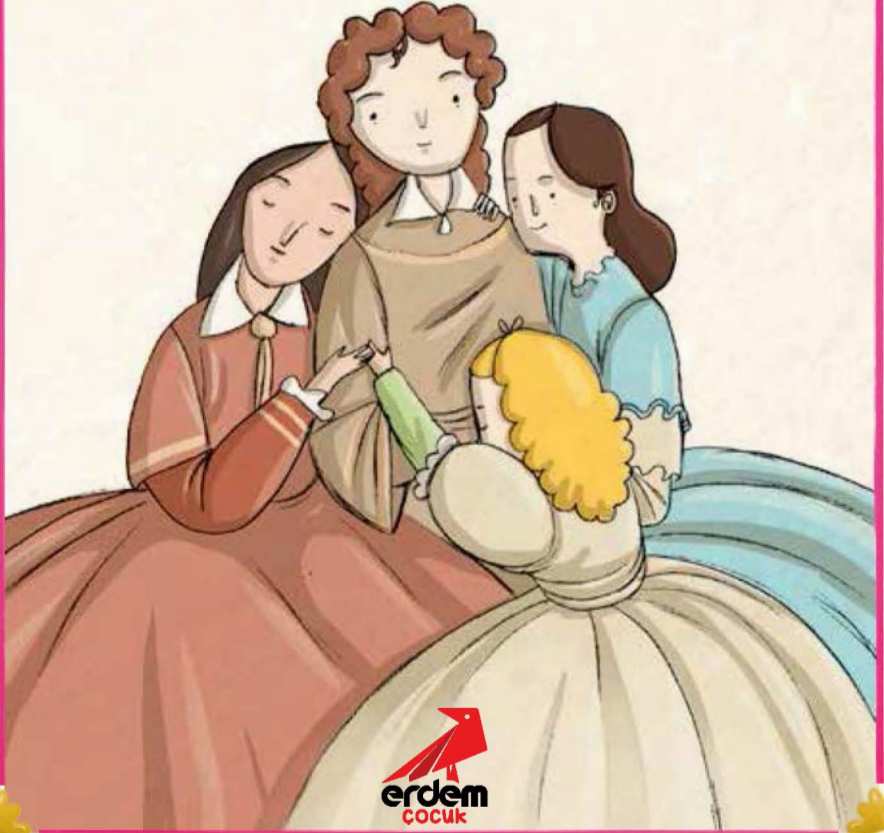

Dünya Klasikleri

Küçük Kadınlar

Louisa M. Alcott

Dünya Klasikleri - 15

Küçük Kadınlar

Louisa M. Alcott

Çeviren

Derman Bayladı

MEB Talim ve Terbiye Kurulu'nun 2207 sayılı Tebliğler
Dergisi'nde yayınlanan kararı ile ilkokul ve ortaokul
öğrencilerine tavsiye edilmiştir.

Küçük Kadınlar

Erdem Yayın Grubu: 46
Erdem Çocuk: 46
ISBN: 978-975-501-137-0

Genel Yayın Yönetmeni

Melike Günyüz

Yazan

Louisa M. Alcott

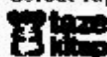
Çeviren

Derman Bayladı

Resimleyen

Mert Tugen

Görsel Yapım

© 2013, Erdem Yayınları Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

14. Baskı: İstanbul, 2018

Baskı: Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli OSGB Mah. Enköop 1. Sok. No: 1B/1

Bağcılar/İstanbul T: 0212 485 21 25

Matbaa Sertifika Numarası: 34185

ERDEM YAYINLARI TİC. A.Ş.

Bağcılar Mah. Mevlana Celaleddini Rumi Cad. No: 26

Bodrum Kat: 34480 Bağcılar/İstanbul

T: 0212 485 34 00 F: 0212 485 34 01

bilgi@erdemyayinlari.com.tr www.erdemyayinlari.com.tr

Yayıncı Sertifika Numarası: 40018

Bu kitabın sahibi:

Ön Söz

Bir toplum kültürünü, kendi tarihi içinde biriktirdiği ve nesilden nesile aktardığı değerlerden oluşturur. Kültür yaşayan, gelişen ve etkileşen bir oluşumdur. Bu sebeple diğer kültürlerle sıkı bir etkileşim içindedir. Bütün kültürler birbirlerinden ilham alıp beslenirler. İşte klasikler de bu beslenmenin en önemli göstergesidir.

Evransel kültürün ortak paydası olan Batı klasiklerini çocuklarımızla buluşturmak amacıyla, orijinal dilinden sadeleştirerek yirmi beş eserden oluşan bir seçki hazırladık. Heyecanlı, duygulu, şaşırtıcı pek çok maceranın yer aldığı bu seçkinin, klasikler için iyi bir rehber olmasını ümit ediyoruz.

Noel

– Armağan verilmedikçe Noel, Noel sayılmaz, dedi Jo.

Meg:

– Yoksul olmak çok kötü...

Böyle diyerek eski giysilerine baktı. Amy de aynı düşünce-deydi.

– Evet. Hiç de hoş değil...

Beth:

– Her birimizin babası da var, annesi de.

Kızların dördü de bu sözlere güldüler. Ama Jo'nun sözleri üzerine üzüntüleri geri gelmişti.

– Babamız uzakta. Uzun süre de dönmeyecek.

"Belki de hiçbir zaman." diyecekti, demedi. Ama hepsi de öyle düşünüyordu. Babalarının uzaklara, savaşa gittiğini hatırladılar. Sonra Meg:

– Annem bu Noel'de belki de hiç armağan almayacağımızı söylüyor, dedi. İnsanlarımızın savaşta güç koşullar altında bulun-

duklarını bilmemiz gerekir. Armağan olmasa da mutlu olabiliriz... Ama korkarım ki ben öyle olamayacağım.

Meg başını salladı. Zengin oldukları günleri hatırlayabiliyordu.

Jo:

- Her birimizin bir doları var. Bununla da orduya yardım edilmez, dedi. Ben kendime bir kitap almak istiyorum.

- Ben de yeni bir müzik parçası almak istiyorum, dedi Beth. Amy ise yeni resim kalemleri almak istediğini söylemişti.

Jo:

- Her birimiz istediğimizi alalım ve biraz eğlenelim, dedi. Yeterince çalıştığınıza eminim.

Meg:

- Ne yaptığımı biliyorum. Şu can sıkıcı çocuklara neredeyse bütün gün öğretmenlik yapıyorum. Ben de biraz eğlenmek isterim.

- Benim hayatım serinkinden de kötü, dedi Jo. Sen şu yaşlı March teyzeye bütün gün kitap okumak ve onun budala köpeğini taramak zorunda değilsin.

Beth üzgün üzgün,

- Bana soracak olursanız, temizlik yapmak ve toz almak dünyanın en kötü işi. Ellerim öyle acıyor ki piyanoyu zor çalışıyorum.

Amy:

- En zor hayat benimki, diye bağırdı. Siz, yoksul olduğunuz için size gülen ve eski giysilerinizle eğlenen kızlarla okula gitmek zorunda kalmıyorsunuz hiç değilse.

Anneye Armağan

Dört kız kardeş oturmuş konuşuyorlardı. Akşam olmuştu. Dışarıda hazin hazin aralık karı yağmaktaydı. Parlak bir ateş eski odayı yeterince aydınlatıyordu. Her şey basit ve eskiydi. Ama birkaç güzel resim, birçok kitap ve pencerede de çiçekler vardı. Oda bütünüyle iç açıcı bir görünümdeydi.

Kız kardeşlerin en büyüğü olan Meg, on altı yaşındaydı. Sevimli yüzü ve yumuşacık beyaz elleriyle çok güzel bir kızdı. Jo, uzun boylu, ince yapılı ve esmerdi. İri el ve ayaklarıyla ya da uzun kol ve bacaklarıyla ne yapacağını bilemezdi bir türlü. Sahip olduğu en güzel şey koyu renkli uzun, gür saçlarıydı. On beş yaşındaydı. Beth, on üç yaşında, parlak gözlü, sevimli bir kızdı. Çok utangaçtı. Amy on iki yaşındaydı ve kendisini pek beğenirdi. Mavi gözleri ve sarı saçları vardı. Her zaman genç bir hanımefendi gibi davranırdı.

– Saat altı, dedi Meg. Annemiz biraz sonra evde olur.

Hepsi birden evi derleyip toparladılar. Annelerinin terliklerini de ateşin yanına koydular.

Beth birden,

- Dinleyin, dedi. Annemize bir Noel armağını ve kendimize de bir şeyler almayacak mıydık!..

Jo:

- Ne hoş olur! Noel gününde şaşırtırız onu. Yarın öğleden sonra alışverişe gitmeliyiz Meg. Noel oyunumuz için yapacağımız çok iş var.

- Bu saatten sonra yerimden kımlıdayamam. Bunu yapamayacak kadar yaşıyım ben, dedi Amy.

- Hayır, değilsin. Bu senin çok hoşuna gidecek. Sonra sen bizim yıldızımızsın. Bunu bu gece denemeliyiz. Gel buraya Amy. Öldüğün sahneyi oyna. Bunu hiç beceremiyorsun.

- Ne yapayım Jo? Hiç ölen birisini görmedim ki. Sonra kendimi yerlere atıp yaralanmak da istemiyorum. Bir hanımefendi gibi bir sandalye üzerine yığılır kalırım.

Amy oyundan hoşlanmamıştı.

- Böyle yap! Ellerini öne doğru uzat böyle... Oh, Rodrigol Kurtar beni!

Amy onun gibi yapmaya çalıştı. Ama ölmekte olan Elinor'dan çok bir makineye benziyordu. Hepsi gülüştüler.

Anne Eve Geliyor

Çok sevdikleri bir ses:

– Sizi böylesine mutlu bulmak ne sevindirici, dedi.

Anneleri Bayan March'dı bu. Uzun boylu, sade giyimli, hoş alımlı bir kadındı. Kızlar onun yeryüzündeki en iyi anne olduğunu düşünüyorlardı. Islak mantosunu çıkarırken,

– Bugün neler yaptınız bakalım yavrularım, diye sordu. Yemekten sonra bir sürprizim olacak size Jo.

– Babamdan bir mektup mu yoksa?

– Evet. Güzel, uzun bir mektup. Kendisi iyiymiş. Bize bütün sevgilerini gönderiyor.

Meg:

– Babamın orduya katılması güzel bir şey, dedi. Asker olmaya yetecek kadar genç ve güçlü değil ama elinden geleni yapmak istiyor.

– Babam ne zaman eve dönecek anne, diye sordu Beth.

Sesi biraz titriyordu.

- Aylar sonra değil yavrucuğum. Olabildiğince uzun süre kalıp askerlerimize yardım etmek istiyor. Şimdi gelin de mektubu dinleyin.

Neşeli ve umut dolu güzel bir mektuptu bu. Sonu şöyle bitiyordu:

Kızların hepsine sevgimi ilet. Onlara her zaman kendilerini düşündüğümü söyle. Biliyorum ki eve döndüğüm zaman küçük kadınlarımdan dolayı koltuklarım kabarmak.

Hepsi de için için ağlamaya başladı. Amy yüzünü annesinin omuzuna gizledi.

- Ben kötü bir kıyım, diyordu. Kendimi çok fazla düşünüyorum. Ama babam benimle gururlansın diye daha iyi olmaya çalışacağım.

Meg:

- Hepimiz öyle olmalıyız, dedi. Ben güzel giysilere çok düşkünüm. Çalışmaktan da nefret ediyorum. Ama daha iyi olmaya çalışacağım bundan sonra.

- Ben de bir "küçük kadın" olmaya çalışacağım, dedi Jo. O kadar kaba ve geçimsiz olmamalıyım.

Jo her zaman bir erkek çocuğu olmak istemişti. Kendi yaşadığı erkekler ülkeleri için çarpışırken kendisinin evde kalması zor geliyordu ona.

- Sizler küçükken hep birlikte oyun oynardık. Hatırladınız mı, diye sordu Bayan March.

Amy:

- Bağışla anneciğim! Artık çok büyüdük, dedi. O oyunu çok severdim ben.

- Oyun için hiçbirimiz büyümüş sayılmayız yavrularım. Onu her zaman oynarız. Sevgimiz ve umudumuz bizi güçlüklerden sıyrıp barışa götürecektir. Noel sabahı yastıklarınızın altına bakın. İşinize yarayacak bir şeyler bulacaksınız.

Neşeli Bir Sabah

Noel sabahı hepsi kalkmış ve yastıklarının altında küçük kitaplar bulmuşlardı.

Meg ciddi bir yüzle:

– Kızlar, dedi. Annemiz bizden okumamızı ve bu kitapları sevmemizi istiyor. Hemen başlayalım mı?

Hepsi birden kitapları okumaya başladılar. Sonra kitaplar için annelerine teşekkür etmek üzere aşağı kata indiler. Ama anneleri orada değildi.

Yaşlı hizmetçi Hannah:

– Yoksul bir kadın dilenmeye gelmişti. Anneniz de ona yardım etmek için hemen evden çıktı, dedi.

Meg:

– Annemizin armağanlarını hazırlayalım, dedi. Amy'nin armağanı nerede?

Birinin geldiğini duydular. Jo bağırdı:

- Annemiz geliyor. Her şeyi saklayın. Çabuk olun!..

Ama bu gelen Amy'ydi. Ceketini giymişti.

Meg:

- Neredeydin? Nerelere saklandın, diye sordu.

Tembel Amy'nin bu kadar erken davrandığını görmek onu şaşırtmıştı.

Amy:

- Gülmeyin, diye yalvardı. Kendime kalem alayım diye paramın birazını harcamıştım. Sonra bu sabah kitabımı okuyunca utandım. Koşup anneme daha büyük bir armağan aldım.

Meg:

- Seninle gurur duyuyorum, dedi.

O sırada da Bayan March gelmişti.

Armağan Sepeti

- Günaydın kızlar!
- Günaydın anneciğim. Kitapların için teşekkür ederiz.
- Oturmadan önce bir şey söylemek istiyorum yavrularım.

Buradan pek uzak olmayan bir yerde yoksul bir kadınla yeni doğmuş bebeği var. Altı çocuk ısırmak için ayrı yatakta yatıyorlar. Bir armağan olsun diye, kahvaltınızı onlara vermek ister misiniz yavrularım?

Bir dakika hiçbiri sesini çıkarmadı. Sonra Jo bağırdı:

- Biz yemeğe başlamadan önce gelmene çok sevindim.

Kahvaltılarını sepetlere koydular. Anneleri onları içinde ateş yanmayan, camları kırık, soğuk, boş ve yoksul bir odaya götürdü. Orada hasta bir anne, ağlayan bir bebek ve incecik bir battaniye altında birbirlerine sokulup ısınmaya çalışan altı aç çocuk gördüler. Kızlar içeri girince gözleri nasıl da parlamıştı! Hannah odun getirmiş ve ateş yakmıştı. Bayan March küçük bebeği giydirenken

Hannah da eski gazetelerle kırık pencereleri onarmaya çalışıyordu. Kızlar aç çocukları doyurdular. Kendileri bir şey yemedikleri hâlde çok mutlu bir kahvaltı olmuştu bu. Kızlar kendilerini mutlu ve sıcacık hissediyorlardı.

Meg eve dönerken,

– Kendimizden başka seveceğimiz insanlar da var ve ben de bundan hoşlanıyorum, dedi.

Bayan March, üst kata çıkarak yoksul Hummel ailesi için giyecek bir şeyler aradı. Annesi odanın dışındayken Meg de armağanlarını masanın üzerine koymuştu. Bayan March odaya dönünce Beth piyanonun başına geçerek bir şarkı çaldı. Hep birlikte yüksek sesle "Mutlu Noeller"i söylediler.

Bayan March armağanlarını açarken hem gülmüş hem de ağlamıştı. Sonra hep birlikte ekmek ve süttten oluşan kahvaltılarını yediler.

Piyes

Günün geri kalan zamanlarını oyunlarına hazırlanmakla geçirdiler. Bu iş için harcayacak fazla paraları yoktu. Ama eski kumaşlardan ve parlak kâğıtlardan çok güzel şeyler yapmışlardı. Jo oyunlarını yazmış, erkek rollerini hep kendisi almıştı. Jo'nun bir zamanlar bir aktöre ait eski, kahverengi çizimleri vardı. Onları giyince kendini çok önemli görüyordu. Yalnızca dört kişi oldukları için iki büyük kız birçok rolleri üstlenmek zorundaydılar. Hepsi de parçalarını öğrenmek için çok çalışmışlardı. Her bölümde çeşitli giysiler giyinip çıkarıyorlardı.

Noel gecesi on arkadaşları oyunu izlemeye geldi. Sarı perdenin önüne oturmuşlar, heyecanla bekliyorlardı. Sonunda zil çaldı ve oyun başladı. Bir heyecan dalgası dolaştı. Korkunç Hugo, tatl Elinor, güzel Zara ve yiğit genç Rodrigo'yu konu alan bir öyküydü.

bu. Korkunç Hugo o ünlü çizmeleri giymekteydi. Aynı çizmeleri Rodrigo da giyiyordu.

Bütün konuklar oyunu beğenmişler ve elleri acıyınca kadar alkışlamışlardı.

Sonunda Hannah gelerek,

– Yemek hazır, dedi.

Bir Sürpriz

Bir sürpriz olmuştu bu. Masayı gördükleri zaman şaşkınlıkları daha da artmıştı. Babalarının zengin olduğu zamanlardaki gibiydi. Dondurma, çörek ve meyve vardı. Masanın ortasında dört kız için çiçekler yer almıştı.

Meg sordu:

– Nereden geldi bütün bunlar?

– Yaşlı Bay Laurence gönderdi, diye Bayan March karşılık verdi. Hannah onun hizmetçilerinden birine, kahvaltınızı yoksul aileye nasıl verdiğinizi anlatmış. O tuhaf bir ihtiyar. Ama bu olay hoşuna gitmiş. Benden, bu küçük armağanımı kabul etmemi istedi.

Jo:

– Genç Laurence'in büyükbabası, dedi. Bunu ihtiyara o çocuk yaptırmıştır, eminim. Bizi daha yakından tanımak istiyor sanırım. Ama çok sıkılgan bir çocuk. Meg de caddede karşılaştığımız zaman onunla konuşmama izin vermiyor.

Konuklardan biri:

– Şu sizinkine bitişik büyük evde oturanlardan mı bahsediyorsun? Annem yaşlı Bay Laurence'i tanır. Onun çok kendini beğenmiş biri olduğunu söylüyor. Rastgele biriyle konuşmazmış hiç. Torununu evde kapalı tutarmış. Yalnızca öğretmeniyle birlikte ata bindiği ya da gezintiye çıktığı zaman bırakmış. Çocuğu bizim partimize davet ettik ama gelmedi.

– Bir keresinde bizim kedi kaçmış, o geri getirmişti, dedi Jo. Duvarın üzerinden konuşmuştuk ve çok içten davranmıştı. Sonra Meg'in geldiğini görünce gitti. Bir gün onunla arkadaşlık kurmalıym. Onun da arkadaşına ve eğlenceye ihtiyacı olduğundan eminim.

Meg Heyecanlanıyor

Meg merdivenlerin basamağında sesleniyordu:

– Jol Neredesin?

Aşağıdan bir ses karşılık verdi:

– Buradayım. Okuyorum.

– Bayan Gardiner bu gece bizi dansa davet etti. Annem gidebileceğimizi söylüyor. Ne giyeceğiz?

– Amma budalaca bir soru! Eski giysilerimizden başka bir şeyimiz olmadığını bilmiyor musun?

– Doğru ya! Haklısın. Elbette.

Meg bu sözleri üzgün üzgün söylemişti.

– Giysilerimizin görünüşü fena sayılmaz. Eh, seninkiler idare eder. Benimkinin arkasında bir yanık var. Ne yapacağım ben? Yanık çok kötü görünüyor, dedi Jo.

– Oturabildiğinkadar otur. Sırtını gösterme. Önü çok iyi. Ben tabii yeni pabuçlarımı giyeceğim.

– Onlar çok küçük, dedi Jo.

Yeniden kitabını aldı.

– İyi olacaksın, değil mi Jo?

– Üzme canını! Genç bir hanımefendi olacağım. Şimdi git ve Bayan Gardiner’in mektubuna cevap ver, ben de şu hikâyemi bitireyim.

Meg, teşekkür etmeye ve giysilerini gözden geçirmeye gitti. Jo da sakın kafayla hikâyesini bitirmişti.

Gitmeye Hazır

Dansa gidileceği gece iki kız birbirlerinin giyinmelerine yardım ettiler. İkisi de çok heyecanlıydı. İlk hazırlanan Meg olmuştu. Sonra Jo'nun saçını hazırlamaya yardım etti. Sade giysiler içinde ikisi de çok güzel görünüyorlardı. Meg'in yeni ayakkabıları ayağını sıkıyordu. Ama görünüşleri o kadar güzeldi ki Meg buna aldınış etmedi. Güzel göründükleri için onları giymişti.

– İyi eğlenin yavrularım, dedi Bayan March. Temiz mendillerinizi de unutmayın!..

– Hep böyle söyler, dedi Jo gülerek.

– Çok haklı. Şimdi dikkat edelim de kimse görmesin yanığı Jo.

– Eminim ki unutacağım, dedi Jo. Yanlış bir şey yapacak olursam nasıl hatırlatacağsın bana?

– Başımı sallarım. Böyle işte. Adımlarını küçük at ve bir hanımefendi gibi davranmaya çalış.

İçeri girince biraz sıkılmışlardı. Pek sık dansa gitmezlerdi. Meg, Sallie Gardiner'i tanıyordu. Ama Jo'nun tanışıklığı yoktu.

Kız kıza konuşmayı da sevmezdi. Meg dans ederken Jo arkasını duvara dikkatle dayamış, duruyordu. Oğlanlardan birkaçı futbol üzerine konuşuyorlardı. Jo, onların yanına gitmek isterdi. Ama Meg'in bundan hoşlanmayacağını da biliyordu. Utandığını ve oldukça yalnız kaldığını hissetti. Giysisindeki yarık izi görünür diye dans etmeye de korkuyordu. Bunun üzerine bir perdenin arkasına saklandı. Ama bir başka sıkılgan da aynı gizli yerde durmaktaydı. Jo, Laurencelerin oğluyla yüz yüze gelmiş buldu kendini. Oğlan Jo'nun şaşkın yüzüne bakarak güldü.

– İsterseniz kalabilirsiniz. Buraya, yalnızca kalabalıktan hoşlanmadığım için gelmiştim. Başlangıçta kendimi oldukça sıkılgan hissederim. Anlıyorsunuz ya!

– Ben de öyleyim.

Her ikisi de aşağıya, ayakkabılarının uçlarına bakıyorlardı. Jo, konuşmayı sürdürmeye çalışarak,

– Sizinle daha önce de karşılaşmıştık sanıyorum, dedi. Yakınrımızda oturuyorsunuz. Öyle değil mi?

– Kapı komşusuyuz!

Oğlan başını kaldırdı ve güldü.

– Kediniz nasıl Bayan March?..

Jo da gülüyordu şimdi.

– Çok iyi Bay Laurence. Teşekkür ederim. Ama ben Bayan March değilim. Doğrudan doğruya Jo'yum.

– Ben de doğrudan doğruya Laurie'yim. Asıl adım Theodor'dur. Ama hiç sevmem bu adı. Dans etmek ister miydiniz Bayan Jo?

- Birçok oda olursa ve herkes de içten davranıyorsa dansı severim. Ama böyle bir yerde sürekli birisinin ayağına basarım. Böylece kendimi sıkıntıdan koruyorum ve Meg'i dans etsin diye bırakıyorum. Siz dans eder misiniz?

- Ara sıra. Ama uzun süredir yurt dışındaydım. Bu yüzden nasıl davranılır bilemiyorum.

- Dışarıda mı dediniz? Ah bana gezdiğiniz yerleri anlatsanıza. Laurie bunun üzerine kıza İsviçre, Paris ve Almanya'da gördüklerini anlattı. Biraz sonra çekingenliği üzerinden atmıştı. Jo'nun aklından elbisesi tamamen çıkıp gitmişti böylece. Ona başını sallayacak olan Meg de yoktu karşısında. Müziğin sesi yükselmişti. Neşeli bir parça çalınıyordu.

- Dans edelim mi, diye sordu Laurie.

- Ben dans edemem. Meg'e dans etmeyeceğimi söylemişim, çünkü...

Bunları söyledikten sonra sustu.

- Çünkü ne, diye sordu Laurie.

- Söylemeyeceksiniz değil mi? Pekâlâ. Ateşin önünde duruyordum. Elbisemin arkasını yaktım. İsterseniz gölebilirsiniz buna.

Ama Laurie gülmedi.

- Dinleyin, dedi. Dışarıda uzun bir geçit var. Orada dans edebiliriz. Hiç kimse de görmez bizi.

Geçitte kimse yoktu. Olağanüstü eğlendiler.

Jo:

- Çok güzeldi, dedi.

Derken Meg'in seslendiğini duydu. Meg'i küçük odada bir sandalyenin üzerine oturmuş buldu. Meg ayağını ovuşturmaktaydı.

- Ayağımı burktum, dedi. Korkunç derecede acıyor? Nasıl gideceğim eve?

- Bu uydurma pabuçlarla ayağını burkacağını biliyordum zaten. Ne yapabiliriz bilmiyorum. Ya bir arabaya bineceksin ya da bu gece burada kalacaksın.

- Araba çok pahalı. Burada da kalamam. Ev dolu. Hannah gelinceye kadar beklerim. Sonra da en iyisi yürüye yürüye eve giderim.

- Laurie'den yardım isteyeyim mi, diye sordu Jo.

- Hayır! Kimseye söyleme. Kimsenin canı sıkılsın istemiyorum.

- Şimdi yemek yiyecekler. Ben senin yanında kalacağım.

- Hayır sevgili kardeşim! Sen bana bir kahve getir.

Meg böylece orada kaldı. Jo da kahve aramaya gitti. Yolu kaybetmişti. Ama sonunda bir fincan kahve aldı. Ne var ki fincan çok doluydu ve kahve olduğu gibi üzerine döküldü. Elbisesinin önü de arkası gibi berbattı şimdi.

Bir dost sesi:

- Size yardım edebilir miyim, diye sordu.

Laurie'ydi bu. Bir elinde dolu bir fincan, öteki elinde de bir tabak dondurma vardı. Jo, ona her şeyi anlattı.

Laurie:

- Beni zavallı kardeşinizin yanına götürün, dedi.

Jo öne düştü. Laurie küçük bir masa bulmuş ve Jo'ya kahveyle

dondurma getirmişti. O kadar iyi davranıyordu ki Meg bile onun hoş bir çocuk olduğunu kabul etmişti. Birlikte havadan sudan konuşup gülüştüler. Meg ayağının acısını unutmuştu. Hannah görününce hemen fırlayıverdi. Önce acıyla bir çığlık attı sonra da duyduğu acıyı gizlemeye çalıştı.

Hannah:

- Bu abuk sabuk ayakkabılarla ayağını incittin, değil mi, diye bağırdı.

Meg ağlamaya başlamıştı. O zaman Laurie şöyle konuştu:

- Büyükbabamın arabası tam da beni almak üzere gelmiş bulunuyor. Hepinizi eve bırakayım.

Güzel arabarın içinde hep birlikte eve geldiler böylece. Meg eve giderlerken,

- Annie Moffat baharda kendisiyle birlikte kalmamı istedi, dedi.

Eve büyük bir sessizlik içinde girdiler. Küçük kardeşlerini uyandırmak istemiyorlardı. Ama,

- Bize geceyi anlatın bakalım, diyen kardeşlerinin coşkulu bağırışlarıyla karşılaşmışlardı.

Jo, Meg'in ayağını sararken,

- Ne eski giysilerimize ne de ayakkabılarımıza aldırış ediyorum, dedi. Öyle sanıyorum ki biz de tıpkı Sallie, Annie ve bütün öteki zengin arkadaşlar gibi eğlendik.

Jo doğru söylüyordu.

Tatil Sonrası

– Ah sevgili kardeşim. Yeniden bu yüklerin altına girmek zor iş dedi Meg.

Tatilleri bitmişti. Meg, konuşmasına devam etti:

– Güzel görünmenin yararı ne? Kimse in aldrış ettiğı yok ki. Ben bütün hayatım boyunca çalışmak zorunda olacağım. Yoksulum çünkü. Öteki kızların yaptıkları gibi gönlümü eğlendiremem.

Her iki büyük kızın da işleri vardı. Bay March parasının çoğunu batırınca kızlar yardım etmek istediler. Böylece Meg kimi zengin çocuklara öğretmen olurken Jo da March halanın yanına bakıcı olarak girdi. March hala, Bay March'ın halasıydı. Jo her gün oraya gidip huysuz ihtiyar kadına kitap okurdu. Bu büyük, eski evde birçok kitap vardı. Fakat March hala her zaman en sıkıcılarını seçerdi. Jo hep yaşlı kadın uyuyuncaya kadar beklerdi. Sonra heyecanlı bir kitap seçerek okumaya başlardı. Ama her zaman, kitabın en heyecanlı yerinde March hala uyanıp "Josephine." diye bağırırdı. O zaman Jo kitabını bırakmak zorunda kalır,

gidip kuşu doyurur, köpeği yıkar ya da halasına yeniden sıkıcı bir kitap okurdu.

Beth, okula gidemeyecek kadar sıkılgandı. Bir kez denemiş ama öylesine mutsuz olmuştu ki babası onu evde yetiştirmeye başlamıştı. Babası gidince Beth kendi kendine çalıştı. Aynı zamanda evi çekip çevirmek işinde Hannah'a da yardım ediyordu. Günleri uzun ve sakin geçmekteydi. Ama yalnız değildi. Kedileri, eski kırık bebeklerden oluşan ailesi ve müziği vardı.

Beth'in de sıkıntıları yok değildi. İyi bir piyanosu olmadığı ve müzik dersleri alamadığı için üzgündü. Evdeki piyano hem eskiydi hem de bozuktu. Hiç kimse Beth'in piyanoyu çalmaya çalışırken ağladığını görmemişti. Üzüntüsünü içine atıyor, iş yaparken şarkı söylüyordu.

Amy'nin sıkıntısı da burnundandı. Vaktiyle, Amy henüz bebekken Jo onu bir kaza sonucu düşürmüştü. Amy burnundaki yassılığın bu olay yüzünden olduğuna emindi. Burnu bayağı hoştu. Ne var ki Amy burnunu hiç mi hiç sevmiyordu. Güzel burun resimleri çizerek avunmaya çalışıyor ve kendisinin güzel olduğunu varsayıyordu. Karlı bir öğle sonrası Meg sordu:

- Nereye gidiyorsun şimdi Jo?
- Çıkıp biraz temiz hava almaya...

Jo böyle diyerek yollarının üzerindeki karları temizlemeye başladı. Büyük bir çabayla işe girişmişti. Biraz sonra kendi evlerini, Laurencelerinkinden ayrıran bahçenin her yanını temizlemişti. Orta yerde alçak bir duvar vardı. Duvarın bir yanında eski, kahverengi,

sakin bir ev bulunmaktaydı. Öteki yanında ise zengin perdelerin gizlediği göze hoş görünecek birçok eşyayla, taştan yapılmış büyük bir ev vardı. Ama ıssız bir evdi bu. Ne bahçelerinde oynayan çocuklar ne de pencerelerinde gülümseyen bir anne yüzü görülmekteydi. Yaşlı adam ve torununun dışında bu eve girip çıkan birkaç kişi daha vardı.

Jo evin içini görmek istedi. Laurencelerin oğlunu daha iyi tanımayı da istiyordu. Jo onun yalnız olduğundan emindi. Kar başlayınca Jo bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdi. Bay Laurence'in arabasını sürdüğünü görmüştü. Jo dakarları temizlemeye başladı. Bunu yaparken arada bir de pencerelere bakıyordu. Sonunda üst kat pencerelerinden birinde Laurie'nin başını arkadan gördü. Bir kar topu yaparak fırlattı.

Yumuşak kar topu pencereye çarpınca Laurie döndü. Hemen gülümsedi. Jo elindeki süpürgeyi sallıyordu.

- Nasılsın, diye seslendi.

Laurie pencereyi açtı. Dışarı doğru bağırdı:

- Şimdi daha iyiyim! Teşekkür ederim. Fena hâlde soğuk almıştım. Bir haftadır burada kapalı bulunuyorum. Eğer vaktin varsa yukarı gel de konuşalım!

- Annem olur derse gelirim. Gidip sorayım ona. Pencereyi kapat ve ben gelinceye kadar bekle.

Biraz sonra bir elinde bir tabak, öteki elinde de Beth'in kedisıyla geldi.

- Geldim işte, dedi. Annem sevgilerini yolluyor. Beth de oy-

narsın diye kedisini gönderdi. Meg ise şu keki hazırladı sana. Sanırım hoşuna gidecektir.

– Hepiniz de ne kadar iyisiniz! Söyle bana, Beth şu küçük bir sepetle dışarı giden kız değil mi?

– Evet. Ta kendisi.

– Şu güzel olanı Meg, küçüğü de Amy, değil mi?

– Nereden biliyorsun bütün bunları?

– Birbirinize seslenirken duyuyorum!

Laurie bunları söylerken bayağı kızarmıştı.

– Geceleyin lambaları yakınca bir tablo oluşuyor sanki. Masada annenizin çevresinde toplandığınızı görüyorum. Annenizin çok sevimli bir yüzü var. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Benim annem yok, biliyor musun?

Çocuğun gözlerindeki hüznü bakış doğrudan doğruya Jo'nun hassas yüreğine işlemişti.

– Bundan sonra perdeleri artık hiç kapatmayız, dedi. Ama yalnızca gözlemek yerine sen de gelip bize katılmalısın. Büyük-baban izin verir mi sana?

– Eğer annen onunla konuşursa verir sanırım. Çok iyi bir insandır o. Okulunu seviyor musun?

– Okula gitmiyorum ki. Sabahları halama bakıyorum.

Jo, Laurie'ye March halayı anlattı. Birlikte gülüştüler. Kitaplardan konuştular. Jo, kendisi kitapları ne kadar çok seviyorsa Laurie'nin de o kadar çok sevdiğini anladı.

Laurie:

- Gel, bizimkileri de gör, dedi. Büyükbabam dışarıda. Sıkılmana gerek yok.

Laurie kitaplığa giden yolu gösterdi. Jo:

- Ne olağanüstü kitaplar bunlar, diye bağırdı.

Fakat tam o sırada bir hizmetçi gelerek Laurie'ye,

- Doktor burada bayım, dedi.

Laurie Jo'ya,

- Bir dakika bırakabilir miyim seni, diye sordu.

- Ben burada çok mutluyum, diye karşılık verdi Jo.

Laurie doktoru görmeye gitti. Jo, yaşlı Bay Laurence'nin, kitaplığın duvarındaki resmini incelemeye başladı. Kendi kendine, "Ondan korkamayacağıma eminim. Bakışları sevgi dolu çünkü. Görünüşü benim büyükbabam kadar güzel sayılmaz ama yine de sevdim onu" diyordu. Arkasından bir ses:

- Bunları duyduğuma sevindim, dedi.

Yaşlı Bay Laurence kızın arkasında durmaktaydı.

- Benim torunuma ne yapıyordun bakayım?

- Yalnızca iyi bir komşuluk görevi efendim.

- Onun arkadaşlara ihtiyacı olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi? Pekâlâ! Aşağı gel ve arkadaşlık görevini yerine getir!

Yaşlı adam kızı elinden tutarak çay içmeye götürdü. Büyükbaba çayını içerken fazla konuşmuyor ancak iki genci süzüp duruyordu. Torununun ne kadar mutlu görüldüğünü fark etmişti. Kızın haklı olduğunu düşündü. Çocuk yalnızdı. "Bakalım bu küçük kızlar onun için neler yapabilecekler?" diye geçirdi aklından.

Piyano

Jo'nun gözüne bir piyano çarptı.

- Çalıyor musun, diye Laurie'ye sordu.

- Eh, ara sıra.

- Şimdi çal lütfen. Beth'e bundan söz etmek istiyorum. Müzikten hoşlanır.

Bu sözler üzerine Laurie çaldı, Jo da dinledi. Laurie çok güzel çalıyordu. Yalnız Bay Laurence pek de mutlu görürmüyordu. Jo ayrılırken Laurie'ye,

- Yanlış bir davranışta mı bulundum acaba, diye sordu.

- Hayır... Ben piyano çalarken dinlemek hoşuna gitmez.

- Niçin ama? Güzel çalıyorsun.

- Bir gün anlatırım sana. Gelmemeye izin verdiği için lütfen teşekkürlerimi ilet annene. Onun ilacının çok hoşuma gittiğini de söyle.

Jo eve döndüğü zaman ötekilere nasıl vakit geçirdiğini anlattı. Sonra annesine sordu:

- Bay Laurence, Laurie'nin piyano çalmasından niçin hoşlanmıyor anneciğim?

- Öyle sarıyorum ki burun nederi, Laurie'nin babasının bir İtalyan müzisyenle evlenmiş olmasından kaynaklanıyor. Laurie'nin annesi iyi ve güzel bir kadındı. Ama Bay Laurence onu sevmedi. Evlendikten sonra bir daha oğlunu da görmedi. Laurie henüz küçükken hem annesi hem de babası öldü. Büyükbabası o zaman Laurie'yi eve getirdi. Büyükbaba, belki Laurie'nin de annesi gibi müzisyen olacağından korkuyordur.

Jo:

- Zavallı Laurie, dedi. Buraya gelip bizi görebilir mi anneciğim?

- Evet Jo. Küçük dostun çok iyi karşılanacak burada.

- Bizim eskiden oynadığımız oyunu düşünüyordum, dedi Beth. Onların evi, hikâyede adı geçen güzel yerimiz olur bizim.

Jo gülerek,

- Güzel ama hatırlarsan önce aslanları geçmek gerekiyordu. Biz de bunu yapmalıyız.

Güzel Yer

Hepsi Laurie'yi sevmiş ve hep birlikte mutlu vakit geçirmişlerdi. Güzel yere varmak için aslanların önünden hiç geçmeyen Beth kalmıştı yalnızca. İhtiyar Bay Laurence aslanların en büyüğü idi. Bir gün March'ı görmeye gelmiş ve kadına "Ben sizin babanızı çok eskiden tanırđım." demişti. Kızlar önceleri ondan oldukça çekirmişlerdi. Ama biraz sonra adam onlara tuhaf şeyler anlatmış ve her birine karşı çok iyi davranmıştı. O zaman kızlar da ona karşı olan çekingenliklerini üzerlerinden atmışlardı. Ama Beth ondan hâlâ çekinmekteydi.

Beth, büyük evdeki güzel piyanoyu görmeyi çok istiyordu. Ama oraya gidemeyecek kadar da çekingendi. Bay Laurence bunu anlayınca bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdi.

Günün birinde Bayan March'ı görmeye geldi ve onunla müzik üzerine konuştu. Beth oturduğu köşeden yavaş yavaş onun sandalyesine yaklaştı. Bay Laurence, Laurie'nin müzik derslerinden

söz açtıkça Beth onu, heyecandan gözleri kocaman olmuş bir hâlde dinliyordu. Derken ihtiyar, Bayan March'a,

- Çocuk şimdi müzikle pek ilgilenmiyor, dedi. Bundan memnunum. Eskiden çok düşküncü piyano çalmaya. Ama onu da birinin çalması gerek. Kızlarınızdan biri ara sıra çalmak ister mi acaba?

Beth ileri doğru bir adım daha attı. Ama konuşamıyordu. Bayan March'ın karşılık vermesine fırsat kalmadan, ihtiyar konuşmasını sürdürdü:

- Birini görmelerine ya da biriyle konuşmalarına gerek yok. İstedikleri zaman girip çıkabilirler. Ben evin öteki ucundaki odamda olurum. Laurie de çoğu zaman dışarıda olur.

Sözlerini bitirdikten sonra kalktı. Beth konuşmaya karar vermişti ki Bay Laurence ekledi:

- Genç bayanlara söyleyin lütfen. Eğer piyanomu çalmak istemiyorlarsa da önemli değil.

Beth küçük elini, ihtiyarın eline koydu ve başını kaldırarak,

- Oh bayım! Bunu yapmayı isterler, dedi. Hem de çok isterler.

Bay Laurence yumuşak bir sesle sordu:

- Müzik severlerden biri de sen misin?

- Benim adım Beth efendim. Müziği de çok severim. Kimsenin beni dinlemeyeceğinden eminseniz gelirim.

- Hiç kimse dinlemeyecek sevgili kızım. Gütün büyük bir bölümünde ev boş durur. Gel ve istediğin kadar çal.

- Ah, ne kadar iyisiniz efendim!

Yaşlı adam gülümsedi.

– Benim de bir zamanlar serin gibi küçük bir kız torunum vardı. İyi günler Bayan March!..

Aceleyle evden çıktı.

Beth ertesi gün büyük eve gitti. Hiç ses çıkarmamaya çalışarak piyanoya doğru yürüdü. Rastlantı bu ya! Orada kolay müzik parçaları hazır duruyordu. Beth çekine çekine büyük piyanoya dokundu. Hemen korkusunu unutmıştı. Kendisini bile unutmıştı. Hannah gelip de kendisini eve yemeğe götürünceye kadar çaldı. Sofrada yemek boğazından geçmiyordu. Yalnızca oturmuş, herkese gülümsüyordu. Öylesine mutluydu ki sözle anlatılamaz.

Ondan sonra hemen her gün büyük eve gitti. Bay Laurence'in, onun müziğini dinlemek için sık sık kapısını açtığını hiçbir zaman bilemedi. Piyanonun yanında bulduğu kolay müzik parçalarının kendisi için oraya konulmuş bulunduğunu da hiçbir zaman anlamadı... Bir gün:

– Bay Laurence için bir çift terlik öreceğim anneciğim, dedi. Bana karşı çok iyi davranıyor. Ben de kendisine teşekkür için bir şey yapmam gerektiğini düşünüyorum. Yapabilir miyim anneciğim?

Beth, büyük bir çabayla terlikleri yapmaya girişti. Kısa bir süre sonra bitirmişti. Sonra da çok kısa, basit bir mektup yazdı. Laurie terliklerle mektubu, bir sabah o henüz uyanmadan yaşlı adamın masasına koydu. Beth ne olacağını görmek üzere bekliyordu. Bay Laurence'in sevineceğini umuyordu. Ama o gün olduğu gibi geçmiş, ertesi günün bir bölümünde de tek bir söz

edilmemişti. Beth, Bay Laurence'in kendisine kızdığını düşünerek korkmaya başladı.

İkinci gün öğleden sonra Beth bir ara dışarı çıktı. Geri döndüğünde evdekilerin çok heyecanlı olduklarını gördü. Oturma odasında küçük, pırıl pırıl bir piyano duruyordu. Üzerinde de Bayan Elizabeth March adına yazılmış bir mektup vardı.

Sevgili Bayan March,

Hayatım boyunca çok terliğim oldu. Ama sizinkiler içlerinden en güzeli. Vaktiyle benim küçük kız torunumun olan her şeyi size göndermeme izin vereceğinizi biliyorum. Bunun sizi çok mutlu edeceğini umarım.

İyi arkadaşınız,

James Laurence

- İşte Beth, diye bağırdı Jo. Olağanüstü, değil mi? Laurie bana ölen küçük kızdaki söz etmişti. Yaşlı adam onun küçük eşyalarını titizlikle koruyormuş. Şimdi de senin bir piyanon olsun istemiş.

Amy'nin Sıkıntısı

Beth büyük eve giderken Amy tasa içindeydi. Bir gün Meg'e,
– Ah, Laurie'nin atına harcadığı paranın bir azı benim olsaydı keşke, dedi.

Meg yumuşak bir sesle:

– Niçin, diye sordu.

– Tatlı almam için para gerek. Okulda benden başka bütün kızlar tatlı alıyorlar. Bana da veriyorlar. Ama ben almaya utanıyorum. Karşılığında bir şey veremiyorum çünkü...

– Ne kadar para gerek sana, dedi Meg. On sent yeter mi?

– Oh, evet. Teşekkür ederim. Tatlı almak çok hoş olacak. Ben de arkadaşlarıma verebileceğim.

Ertesi gün Amy okula oldukça geç gelmişti. Amy tatlısını sıranın gözüne saklamıştı. Biraz sonra herkes Amy'nin tatlısı olduğunu öğrendi. Arkadaşları hemen ona çok iyi davranmaya başladılar. En büyük düşmanı Jenny Snow bile, birdenbire en iyi dostu kesilivermişti.

Amy sert sert,

– Bu kadar nazik olmana gerek yok, dedi. Bir şey alacak değilsin.

Bu sözler Jenny’i kızdırdı. Amy’nin sırasının gözünde tatlı sakladığını öğretmenleri Bay Davis’e söyledi.

Bay Davis:

– Lütfen beni dinleyin genç bayanlar, dedi.

Elli çift göz, öğretmenlerinin öfkeden kızarmış yüzüne baktı.

– Buraya gelin Bayan March!

Amy ayağa kalktı.

Öğretmen:

– Sıranızın gözünde saklamış olduğunuz tatlıyı getirin banal

Amy’nin yakınında oturan arkadaşlarından biri usulca,

– Hepsini çıkarma, dedi.

Amy çantasını silkeleyerek tatlılardan birkaçını çıkardı, geri-sini de Bay Davis’e götürdü. Çanta sıranın üzerine yayılınca keskin bir çikolata kokusu duyulmuştu.

Bay Davis sert sert,

– Hepsi bu mu, diye sordu.

Amy kıpkırmızı olmuştu. Alçak bir sesle,

– Hepsi değil, dedi.

– Gerisini de getirin öyleyse!

Amy söyleneni yerine getirdi.

– Başka olmadığından eminsiniz, değil mi?

– Evet efendim.

- Pekâlâ! Şimdi Bayan March, bu tatlıları alın ve pencereden dışarı atın.

Öteki kızlardan küçük bir bağışma duyuldu.

Bay Davis:

- Sakin olun, dedi.

Amy'nin tatlıları pencereden dışarı atışına bakıyordu. Cadde-deki küçük İrlandalı çocuklar tatlıları yakaladılar ve çok sevindiler.

Bay Davis:

- Şimdi de elinizi uzatın Bayan March, dedi.

Amy her iki elini de arkasına koyarak öğretmene baktı ve ona bir daha düşünmesi için yalvardı. Ama öğretmen yeriden,

- Elinizi, diye tekrarladı.

Amy dişlerini iyice sıktı ve elini uzattı. Bay Davis kızın eline kalın cetveliyle birkaç kez vurdu. Çok sert vurmuyordu ama kız bununla avınmıyordu. "Daha önce hiç kimse vurmamıştı bana." diye düşündü. "Ah, bundan sonra kimin yüzüne bakabilirim?"

Bay Davis:

- Dersin geri kalan bölümünde sınıfın önünde ayakta duracaksınız, dedi.

İşte bu müthişti. Amy bir an için ağlayacağından kuşku duymadı. Sonra Jenny Snow'ı düşündü. "Ona ağladığımı göstermeyeceğim." dedi kendi kendine. Sınıfın arkasına doğru sert sert baktı sonra cezasının sona ermesini bekledi. O kadar sakın ve o kadar masum görünüyordu ki kızlar bu işi başarmanın çok zor olduğunu düşündüler.

Amy'nin Kırgınlığı

Amy sonraki on beş dakikayı hiç unutmamıştı. O süre Amy'ye bir saat gibi gelmişti. Sonunda zil çaldı. Bay Davis:

– Şimdi gidebilirsiniz Bayan March, dedi.

Oldukça tedirgin görünmekteydi.

Amy'nin kendisine üzüntü veren görünüşü hiç aklından çıkmıyordu. Kız hiç kimseye tek bir söz söylemeden çıkıp gitmişti. Eşyalarını toplamış ve kendi kendine "Bir daha dönmek üzere gidiyorum." diyerek okuldan ayrılmıştı.

Öğleden sonra kızlar, Bay Davis'in, her zamankinden daha yumuşak olduğuna dikkat ettiler. Tedirginliği de gözlerinden kaçmamıştı. Okul tam kapanacağı sırada Jo, Bayan March'tan getirdiği bir mektupla sınıfta belirmişti. Sonra Amy'nin bütün kitaplarını almış, Bay Davis'e dudağının ucuyla olsun gülümsemeden gitmişti. Bayan March daha sonra Amy'ye,

– Evet, okuldan ayrılabilirsin, demişti. Ama Beth ile her gün çalışmamı istiyorum. Bay Davis'in öğretmenliğini beğenmiyorum. Seni başka bir yere göndermeden önce babarıla konuşmam gerekecek.

Amy:

- Olsun, dedi. O kötü bir insan...

Kendini hâlâ çok kötü hissediyordu.

- Ben tatlılar konusunda hiç üzülmiyorum. Bu işte sen hatalıydın. Bay Davis onları senden almakta haklıydı.

Amy şaşkınlık içinde bağırdı:

- Bu olup bitenlerden memnun olduğumu mu söylemek istiyorsun?

- Ben hata yaptığını hiçbir zaman yüzüne vurmadım. Ama yine de bazen iyi şeyler yapabilirsin. Bir şeyler öğrenmiş olurdun belki. Kimi zaman çok kendini beğeniyorsun Amy!

Amy bir iki saniye düşünerek,

- Laurie akıllı bir çocuk, değil mi anne?

- Evet, öyle.

- Ama o kendini beğenmiş değil, öyle mi?

- Hayır. Hiçbir zaman. İşte bu yüzden hepimiz onu çok seviyoruz ya. Onun akıllı olduğunu hepimiz anlayabiliyoruz. Size bunu anlatmaya hiç gerek duymuyorum. En iyi davranış biçimi de bu.

Meg ve Jo çıkmaya hazırlandıkları sırada Amy sordu:

- Nereye gidiyorsunuz?

Jo ters ters karşılık verdi:

- Küçük kızlar soru sormazlar.

Amy bunun üzerine Meg'e döndü:

- Söyle bana! İzin ver de ben de geleyim.

- Olmaz güzelim. Sen davetli değilsin çünkü.

Jo söze karışarak,

- Sakın ol Meg! Sen de Amy! Gidemezsin dedik. Bebeklik edip de ağlayayım deme sakın.

- Laurie ile bir yere gidiyorsunuz. Bilmiyor muyum sanki?

- Evet, söylediğin gibi. Kes sesini şimdi.

- Biliyorum, biliyorum! Şu yeri oyunu görmeye gidiyorsunuz. Ben de gelmek istiyorum.

Meg yumuşak bir sesle,

- Bir dakika dinle beni güzelim, dedi. Annem senin bu hafta gitmemen gerektiğini söylüyor. Soğuk aldın çünkü Haftaya Beth ve Hannah ile birlikte gidersin. Hava da güzel olur.

- Ama ben, siz ve Laurie'yle gitmek istiyorum. Lütfen izin ver Meg. Uslu olacağım.

Amy yalvarıp duruyordu.

Meg:

- Onu da alabiliriz değil mi Jo, dedi. Eğer onu sıcak tutacak olursak annemin karşı çıkacağını sanmıyorum.

Jo kızgın kızgın,

- Eğer o gelirse ben gitmem, dedi. Ben gitmeyince de Laurie hoşlanmaz bundan!

Jo küçük kardeşlerinin gelmesini istemiyordu

Tam o sırada Laurie alt kattan seslendi. İki kız aşağı fırlayıp Amy'yi ağlar durumunda bıraktılar. Amy merdivenlerden aşağı bakarak,

- Bu yaptığına pişman olacaksın Jo March, diye bağırdı.

Jo gürültüyle kapıyı kaparken,

- Saçmalamayla bırak, dedi.

Eve döndüklerine Amy'yi hiçbir şey olmamış gibi buldular. Jo, Amy'nin kendilerini bağışladığını ve her şeyi unuttuğunu düşündü. Ama yanılıyordu. Ertesi gün Meg, Beth ve Amy birlikte otururlarken Jo odaya dalıverdi.

- Defterimi içinizden biri mi aldı, diye sordu.

Meg ve Beth hemen,

- Hayır, dediler.

Şaşırmış görünüyorlardı. Amy ise kıpkırmızı kesilmişti ve hiç sesini çıkarmıyordu.

- Amy, sen aldın onu değil mi?

- Hayır, ben almadım.

- Nerede olduğunu biliyorsun öyleyse?

- Hayır, bilmiyorum.

Jo:

- Yalan söylüyorsun, diyerek Amy'yi omuzlarından tutup sarstı.

Amy ağlayarak,

- İstedğin kadar bağır! O budala defterini bir daha göremeyeceksin, dedi.

- Niyeymiş?..

Jo sarsmayı bırakarak sorusunun karşılığını bekledi.

- Yaktım onu.

- Nee, bu kadar üzerine titrediğim defterimi yaktın mı? Ba-

bam eve dönmenden önce bitirmeye çalışıyordum onu. Gerçekten yaktın mı defteri?

– Evet, yaktım. Beri bırakıp gitmeni ödeteceğimi söylemişim sana. Ödettim işte.

Amy daha fazla üsteleyemedi. Jo gerçekten kızmıştı şimdi. Amy’yi öncekinden daha kuvvetli sarstı.

– Kötü kız, kötüsün sen, diye bağırdı. Onu bir daha hiç yazmam. Gelmemek üzere gitti o! Seni hiçbir zaman bağışlamayacağım. Hiçbir zaman!..

Meg, Amy’ye yardım etmek için atıldı. Beth de Jo’yu durdurmaya çalışıyordu. Ama Jo yırtıcı bir yaratığa dönmüştü sanki. Amy’nin yüzüne vurdu. Sonra da koşa koşa odadan çıktı. Bayan March eve gelince,

– Kötü bir şey yapmışsın Amy, dedi. Jo o küçük kitap üzerinde çok çalışmıştı. Jo için bir şans demekti o.

Jo çay vakti dönmüştü. Yüzü bembeyazdı ve çok öfkeli görünüyordu.

Amy:

– Lütfen bağışla beni Jo, dedi. Çok, ama çok üzgünüm.

– Seni hiçbir zaman bağışlamayacağım Amy, diye karşılık verdi Jo.

Bir daha da Amy’ye bakmadı. Hiç de iç açıcı bir akşam değildi bu. Yatma zamanı gelince Bayan March, Jo’ya,

– Yatağına kızgın kızgın çekilme yavrucuğum, dedi. Bağışla ve unut. Yarın yeniden başlarsın.

Jo annesinin omuzlarına kapanıp ağlamak istiyordu. Ama bunu yapmanın zayıflık anlamına geleceğini düşündü. Henüz Amy'yi bağışlamak da gelmiyordu içinden. Yalnızca sallanmakla yetindi.

Jo ertesi gün Laurie'yle paten kaymaya karar vermişti. Onun her zaman çok iyi ve arkadaş canlısı olduğunu düşünüyordu. "Beni avutur o." dedi kendi kendine. Paterlerini alıp yola çıktı. Amy, Jo'nun paterlerini alıp çıktığını duymuştu.

Meg'e,

- İşte, dedi. Bir daha ki sefere benim de kayabileceğimi söylemişti. Oysa beni almadan gidiyor.

- Ama sen de çok kötülük yaptın, diye karşılık verdi Meg. Jo senin o küçük defteri yakmanı biraz zor bağışlar. Ama bakarsın bağışlayıverir. Arkalarından git. Belki de senin üzgün olduğunu düşünecek ve bağışlayacaktır seni.

Amy:

- Tamam, diyerek hazırlandı ve iki arkadaşın arkasından koştu.

Bulundukları yer ırmağa uzak değildi. Ama Amy yetişmeden önce onlar hazırlanmışlardı bile. Jo onun geldiğini görünce arkasını döndü. Laurie ise farkına varmamıştı. Dikkatle kıyı boyunca kayıyordu. Buz tabakasının güvenilir olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

- İlk dönemece gidiyorum, diye seslendi. Yarıştan önce buz tabakasının sağlam olup olmadığını öğrenmeliyim.

Kaza

Jo, Amy'nin koştuğunu ve paterlerini giymeye çalıştığını duymuştu. Ama dönüp kardeşine bakmadı. Irmaktan aşağı doğru ağır ağır kayıyordu. Amy'nin paterleriyle uğraşıp durmasından memnundu. Laurie köşeyi dönerken arkasına bakıp seslendi:

– Kıyı boyunca gitmeye alış. Orta sağlam değil!

Jo, Laurie'nin sözlerini duymuştu. Fakat Amy duymadı. Jo arkaya baktı. Kendi kendine, "İster duysun, ister duymasın. Bana ne?" diye söylendi.

Laurie köşeyi dönüp gözden yok olmuştu. Tam Jo da döneceği sırada arkasına baktı. Amy ırmağın orta yerindeki yumuşak buz tabakasına doğru gitmekteydi. Amy'nin sulara gömüldüğünü gördü. Kırılan buz tabakasının atırtısı duyulmuştu, sonra Jo'nun yüreğini korkuyla dolduran bir çığlık yükselmişti. Laurie'ye seslenmeye çalıştı ama sesi duyulmuyordu. Gözleri bulanık suyun üzerindeki

küçük başa bakar durumda, tam orada dikilip kalmıştı. Yanında bir şeyin akarcasına geçtiğini ve Laurie'nin bağırdığını duydu.

- Tahta perdeden bir kalas getir, çabuk!

Jo, bunu nasıl yaptığını hiç bilemedi. Ama bir iki dakika içinde her zamankinden çok çalışmıştı. Laurie'nin emirlerini bir makine gibi yerine getiriyordu ve tahta perdeden bir kalas söküyordu. Laurie, bunun üzerine yüzükoyun uzanmış ve güçlü kollarıyla Amy'yi tutmuştu. Sonunda beraberce çocuğu çıkardılar. Kızın korkusu canının acısını bastırmaktaydı.

Laurie:

- Şimdi elimizden geldiği kadar çabuk bir biçimde onu eve götürmeliyiz. Ben bu patenleri çıkarırken sen de ceketimle onu sarl

Amy'yi sınıslklam, üşümüş ve ağlar durumda eve getirdiler. Ama sapaşğılandı. Biraz sonra sıcaak yatağında uykuya daldı. Jo konuşmuyordu. Yüzü bembeyazdı. Kendini bilmez bir durumda salınıp duruyordu. Giysileri yırtılmış, ellerini buzlar kesmişti. Olaylar yatışınca Bayan March Jo'yu çağrdı ve yaralı ellerini sarmaya başladı.

Jo:

- Amy'nin iyi olduğundan eminsiniz değil mi, diye sordu.

Annesi:

- Çok iyi yavrum, diye karşılık verdi. Yarası beresi yok. Soğuk aldığıını da sanmıyorum. Onu çabucak eve getirdiniz.

- Hepsini Laurie yaptı. Ben hiç aldırış etmedim. Çünkü ona hâlâ kızgındım. Eğer şimdi ölecek olursa benim yüzümden ölecek.

Jo bütün olan bitenleri annesine anlattıktan sonra sözlerini,
 – Korkunç derecede kızgındım. Kızınca da herkesin kalbini kırabilirim ve bundan da sevinç duyarım. Günün birinde kötü bir iş yapmaktan ve hayatımın geri kalan bölümünde herkesin benden nefret etmesinden korkuyorum. Oh anneciğim, yardım et bana, diye bitirdi.

– Olur yavrum, olur! Gözlerini sil güzelim. Ama bugünü aklından çıkarma. Bütün yüreğinle, bir daha böyle bir şey yapmayacağına karar ver. Ve Allah’a sana yardımcı olması için yalvar.

– Yardım eder mi anneciğim?

– Evet yavrum, yardım eder. Bana yardım etmişti. Ben de tam senin yaşıyordum.

– Ah anneciğim, diye bağırdı Jo. Sendeki iyiliğin yarısı bende olsa ne kadar mutlu olurdu.

– Çok daha iyi olacağını umuyorum yavrum. Yeter ki çalış!

– Çalışacağım anneciğim...

O gece Jo, Amy’nin odasına giderek kardeşini kollarının arasına aldı. Amy gözlerini açıp gülümsedi. Her ikisi de her şeyin bağışlandığını ve aralarında geçenlerin unutulduğunu biliyorlardı.

Meg

Bir nisan günü Meg:

– Şu Annie Moffat çok ince düşünceli bir insan. Beni kalma-ya çağırdı, dedi. Hepimiz gidemeyeceğimiz için üzgünüm. Ama dönüşte olanları anlatırım size.

Ertesi gün hava çok güzeldi. Meg iki haftalığına Moffatların yanına gitti. Bayan March bu ziyaretten pek de memnun kalmamıştı.

Para konusunda bayağı sıkıntıları vardı. Durum da pekiyi gitmiyordu. Belki de Meg, kendi evini çok yoksul bulacak ve dönüşünde bundan yakınıp duracaktı. Ama Meg, gitmek için çok yalvarmış, Bayan March da sonunda razı olmak zorunda kalmıştı.

Önceleri Meg için her dakika eğlenceli geçmişti. Güzel bir arabaya binmek, her gün en güzel elbiseler giymek, eğlenmekten başka hiçbir şey yapmamak olağanüstü bir şeydi. Bir süre sonra onlarla yeni arkadaşlarıymış gibi konuşmaya ve davranmaya başladı.

Annie Moffat'ı güzel giysiler ve mücevherler içinde gördükçe kendisini çok üzgün hisseder oldu. Evleri kendisine çok yoksul, işi de her zamankinden daha ağır görünüyordu.

Ama kafasını çok uzun süre bu düşüncelerle yormadı. Vakti çok iyi geçiyordu çünkü. Yürüyüşe çıkıyorlar, ata biniyorlar, alış-veriş yapıyorlar ve her gün dostlarını dolaşıyorlardı. Akşamları da en son oyunları görmeye gidiyorlardı.

Bir akşam Moffatlar küçük bir dans partisi düzenlemişlerdi. Meg'in tek bir giysisi vardı yalnızca. Beyaz, çok güzel bir giysiydi ama eskidi.

Kızların üzerindeki giysiye baktıklarını görünce utanç duydu. Oysa hiçbirisi, eski giysi konusunda tek bir söz bile söylememişti. Annie ve Belle Moffat, saçlarını tarama konusunda Meg'e yardım ettiler.

Belle:

- Kolların ne kadar beyaz, dedi.

Annie de Meg'in çok güzel göründüğünü söyledi.

Ama Meg, onların kendisinin yoksulluğu yüzünden üzülüklerine emindi. Kendisini çok yalnız hissediyordu.

Derken hizmetçinin biri, bir kutu çiçekle gelerek,

- Bayan March için, dedi. Bir de mektup var.

Kızlar:

- Ne tuhaf! Kimden geliyor bunlar? Senin bir erkek arkadaşın olduğunu bilmiyorduk, dediler.

Meg içtenlikle,

- Mektup annemden, çiçeklerse Laurie'den geliyor, dedi.

Birden kendisinin sandığı gibi yalnız olmadığını düşündü. "Beni hatırlamaları ne güzel!" dedi kendi kendine.

Meg o akşam çok eğlenmişti. Dans etmiş ve şarkı söylemişti, herkes ona çok güzel dans ettiğini ve çok tatlı bir sesi olduğunu söylemişti. Bir rastlantı sonucu kendisini üzen ve kırılmasına neden olan bir konuşmayı duyuncaya kadar olağanüstü güzel vakit geçirmişti.

Meg, konuşmaları duyduğu sırada sessiz bir köşede dinlenmekteydi.

Konuşanlardan biri sordu:

- Çocuk kaç yaşında?

- On altı, on yedi yaşlarında, diye karşılık verdi öteki.

- Marchların kızlarından biri onurla evlenirse ne hoş olur.

Sallie Gardiner onların hepsinin de çok arkadaş canlısı olduklarını söylüyor. Yaşlı adam da hepsini çok seviyormuş.

- Bayan March planını yapmıştır bile. Eminim... Bu Bayan Moffat'ın sesiydi. Ama kız bunu henüz açıkça anlayamıyordu.

Annie'nin erkek kardeşi Ned:

- Benimle dans eder misiniz Bayan March, dedi.

Meg'in çok üzgün görüldüğünü düşünüyordu. Ama Meg kendisini gülümsemeye zorladı.

Akşamın geri kalan kısmında üzüntüsünü gizlemek için güler bir yüz takındı.

Meg kendi kendine durmadan, "Bayan March planını yap-

mıştır.” diye tekrarlıyordu. Ağlamak üzere olduğunu fark etti. Ama gülümsüyor, dans ediyor ve çok iyi vakit geçiren biri gibi görünmeye çalışıyordu.

Sonunda yatma zamanı gelmişti. Fakat Meg’i uyku tutmuyordu bir türlü. Uzandı ve öyle derin düşüncelere daldı ki başına ağrılar girdi.

O budalaca konuşma Meg’e yeni bir dünyanın kapılarını açmıştı. Laurie artık yalnızca iyi bir arkadaş değildi. Üzerinde plan yapılan biriydi. Meg yataktan kalktığı zaman bembeyazdı ve hasta gibi görünüyordu.

Laurie Geliyor

Belle Moffat:

- Perşembe günü vereceğimiz küçük partiye arkadaşın Bay Laurence'de davet ettim, dedi. Onunla bir arada olmaktan sevinç duyacağız.

Meg kızarmıştı. Sonra onlara küçük bir şaka yapmaya karar verdi.

Sakin bir sesle,

- Çok naziksiniz, dedi. Ama onun gelmeyeceğinden eminim.

- Niye gelmesin canım?

- Çok yaşlı da ondan.

- Ne demek istiyorsun? Kaç yaşında yani?

- Yetmiş var sanıyorum...

Meg bunu söylerken gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu. Bayan Belle güldü.

- Seni şaşkın kız seri! Biz delikanlıdan bahsediyoruz elbette.

- Öyle biri yok. Laurie küçük bir çocuk yalnızca...

Annie:

- Aşağı yukarı senin yaşında, dedi.

- Yok, hayır. Ben ağustosta on yedi oluyorum.

- Sana çiçek göndermesi çok iyi bir davranış değil mi?

- Evet. O hepimize sık sık çiçek gönderir. Çok güzel çiçekleri var. Hepimizin de onları çok sevdiğimizi biliyor. Annemle Bay Laurence'nin eski arkadaşlar olduklarını biliyor musunuz? Biz de bütün çocuklar birlikte oynuyoruz tabii.

Meg bu konuşmadan sonra "Umarım artık başka şey söylemezler." diye düşündü.

- Perşembe günü ne giyeceksin?..

Bunu Meg'e Belle sormuştu.

- Eğer onarabilirsem yine eski beyaz elbisemi, diye Meg karşılık verdi. "Geçen gece yırtmıştım onu."

- Evden niye başkasını getirtmiyorsun?

- Başka elbisem yok, dedi Meg.

Çekinmeden konuşmuştu. Ama neredeyse ağlayacağını hissediyordu.

Annie:

- Amma tuhaf, diye başladı.

Ama Belle hemen atılarak,

- İstersen mavi elbisemi vereyim ödünç olarak, dedi. Onu giyemeyecek kadar şişmanladım şimdi. Ama sana çok yakışacak. Giyer misin lütfen canım?

– Çok iyisin. Ama ben eski elbiselerimi giymekte bir sakınca görmüyorum. Eğer sende öyle düşünüyorsan...

– İzin ver de ben giydireyim seni. Partinin en güzel kızı sen olacaksın.

Bu sözler üzerine Meg hayır diyemedi. Güzel olmayı o da istiyordu.

Perşembe akşamı Belle, Meg'i güzel bir hanımefendi yapmıştı. Dudaklarını kırmızıya boyadı, yüzüne ve kollarına pudra sürdü. Ona gök mavisi bir elbise giydirdi. Elbisenin boynu öyle açtı ki Meg kendisini tuhaf ve yarı giyinik hissetti.

Belle, elbiseye birkaç parlak taşla bir de pembe gül takarak,
– İşte, dedi.

Meg aynadan kendine baktı. Yüzünde tuhaf bir gülümseme belirmişti.

O akşam birçok kişi Meg'e baktı. Birçok genç onunla dans etmek istedi. Meg kendisini yeni giysilerinin içinde hâlâ tuhaf ve tedirgin hissediyordu. Fakat zengin genç bir hanımefendi gibi davranmak için elinden geleni yapıyor ve bunu çok iyi başarıyordu. Derken birden Laurie'yi gördü. Laurie Meg'e şaşkınlıkla bakmaktaydı. Gördüğü durumdan hoşlanmamış gibiydi. Meg, geçen geceki konuşmayı düşündü ve ilk kez Laurie'nin karşısında kendini rahatsız hissetti. "Canımı sıkmasına izin vermeyeceğim." diye düşünerek Laurie'ye doğru yürüdü.

– Geldiğine sevindim, dedi.

– Gelmemi ve nasıl olduğunu anlatmamı Jo istedi benden.

Meg oldukça tedirgin bir sesle sordu:

- Ne anlatacaksın ona?

- Seni tanımadığımı söyleyeceğim. Çok yaşlı görünüyorsun.

- Ne şaşkınlık? Kızlar beni şaka olsun diye giydirdiler. Benim de hoşuma gitti bu. Şimdi Jo beni görecektir olsa şaşırmaz mıydı?

- Evet. Herhâlde şaşırdı.

- Böyle beğeniyor musun beni?

- Şimdi, mademki sordun. Hayır, beğenmiyorum.

Meg:

- Niçin ama, diye üzgün bir sesle sordu.

- Ben boyadan ve pudradan hoşlanmam. Genç kızlara bu kadarı fazla...

Meg öfkeyle yürüyüp gitti.

Meg öfkesini biraz yatıştırmak için sessiz bir köşeye gidip durdu. Orada iki adamın konuştuklarını duydu.

- Bu küçük kıza anlamsız bir kılığa sokmuşlar. Geçen sefer gördüğümde çok canlı görünüyordu. Ama bu gece tıpkı bir taş bebeğe benzemiş.

"Ah, ne kadar da budalaymışım?" diye düşündü Meg. Perderin yanında yarı yarıya gizlenerek başını serin cama dayadı. Birisi koluna dokundu. Dönüp bakınca Laurie'yi gördü. Laurie Meg'i elinden tuttu. Çok üzgün görünüyordu.

- Bağışla beni lütfen, dedi. Gel dans edelim.

Meg gülümsedi.

Dans ederlerken Meg utangaç bir tavrıyla

- Laurie! Senden benim için bir şey yapmanı isteyeceğim, dedi. Yapar mısın?

- Elbette.

- Evdekilere bu geceki elbiselerimden söz etme lütfen. Onları tızmekten başka bir işe yaramaz bu.

- Pekâlâ. Ama sorarlarsa ne diyeyim?

- İyi göründüğümü ve eğlendiğimi söyle.

Laurie kıza endişeli bir bakışla bakarak,

- Pek de eğlenmiş gibi görünmüyorsun, dedi. Öyle değil mi?

- Hayır. Hiç de öyle değil. Küçük bir şaka yapmak istemiştım ama yorulduğum artık...

Laurie:

- Ned Moffat buraya geliyor, dedi. Ne istiyor?

- Elbette benimle dans etmek. Ne sıkıcı bir durum.

Laurie, Meg'i yemek vaktine kadar bir daha görmedi. Sonra onu Ned ve birkaç genç adamla şarap içerken gördü. Gülüyorlar, yüksek sesle konuşuyorlardı. Ne yaptıklarını bilmez bir görünüşleri vardı. Meg'in böyle davrandığını görmek Laurie'nin hiç hoşuna gitmemişti.

Meg'in kulağına yavaşça fısıldadı:

- Daha fazla içecek olursan yarın başın ağrır. Bırak artık. Annen hoşlanmaz bundan. Lütfen Meg!..

Meg tuhaf bir gülüşle,

- Ben bu gece Meg değilim, dedi. Bir taş bebeğim. Kimileri beni öyle çağırıyor ve ben de öyleyim. Ama yarın yeniden ben olurum.

Laurie:

- Yarın burada olmayı isterdim öyleyse, diye yürüyüp gitti.

Meg ertesi gün kendisini iyi hissetmemişti. Cumartesi günü de eve döndü.

Meg annesine,

- İnsanın başının dinç olması ne güzel şey, dedi. İnsanın kendi evinden güzel bir yer yok.

O gece annesine ve Jo'ya her şeyi anlattı. Laurie konusundaki planı anlatınca hem üzüldüler hem de kızdılar.

Jo:

- Ne budalalık, dedi. Biz Laurie'yi sevdiğimiz için ona iyi davranıyoruz, birimizle evlenmesini istediğimiz için değil.

Ama Bayan March çok ciddi görünüyordu.

- Senin o insanların yanında kalmana izin verdiğim için çok pişmanım, dedi. Onların akılları, fikirleri parada. Hayat için gerçekten önemli olan şeylere aldırış ettikleri yok. İnşallah seni kırmamışlardır Meg.

- Beni kırmalarına izin vermem ki. Bu ziyaret konusundaki bütün kötü şeyleri unuttum. Yalnız iyi yanlarını aklımda tutuyorum. Bayağı eğlendim. Dans etmek çok güzeldi. Güzel giysiler vardı. Sonra benim için güzel şeyler söylediklerini duydum.

- Söylediklerinde haklısın elbette. Ama bütün bunlar senin budalaca davranışlarda bulunmana neden olmamalı. İnsanlar sende hoşlanırlar. Yalnızca güzel olduğundan değil, iyi olduğundan...

Meg, utana sıkıla sordu:

– Bayan Moffat'ın dediği gibi bir planın var mı anneciğim?

– Evet yavrucuğum. Bütün annelerin olduğu gibi benim de birçok planım var. Ama benim senin hakkındaki planım, Bayan Moffat'inkinden tamamen farklı. Bunlardan bazılarını söyleyeyim sana. Jo, yavrum! Senin de dinlemeni istiyorum. İkinizle de ciddi ciddi konuşmak istiyorum. Kızlarımın güzel, akıllı ve iyi olmalarını isterim. Onların mutlu olmalarını da. Onların iyi insanlarla evlenmelerini, mutlu ve yararlı bir hayat sürmelerini isterim. İyi bir erkeğin sevgisi, bir kadının elde edebileceği en iyi ve en tatlı şeydir. Kızlarımın bunukendilerinin bulacaklarını umuyorum. Bu umut ve beklenti yerindedir. Buna hazır olmak da insanın hakkıdır. Sizler için en iyi şeyleri isterim sevgili yavrularım. Ama sizlerin zengin erkeklerle yalnızca zenginlikleri nedeniyle evlenmenizi istemem. Para çok yararlı bir şeydir ama hayatta en önemli şey o değildir. Yoksul ve mutlu olmak, zengin ve mutsuz olmaktan iyidir. Umarım her ikiniz de bu sözlerimi unutmazsınız.

Yenilikler Ardında

Meg:

- Haziranın biri. Öğrencilerim bugün denize gidiyorlar. Ben de özgürüm. Üç ay tatil. Gel keyfim gel, diye bağırdı.

Jo:

- March hala bugün tatile çıktı, dedi. Benim de kendisiyle gitmemi ister diye ödüm kopuyordu. Neyse ki öyle bir şey demedi. Ben de tatil yapabileceğim...

Amy sordu:

- Tatilinizi nasıl geçireceksiniz?

- Ben yatakta uzanıp yatacağım ve hiçbir iş yapmayacağım, dedi Meg. Bütün kış erken kalmak zorundaydım. Şimdi ise dinlenmek istiyorum.

Jo:

- Ben yatakta vakit öldürmeyeceğim, dedi. Bütün vaktimi kitap okumakla geçireceğim.

- Dersimizi de unutmayalım Beth!

Bunu söyleyen Amy'ydi.

- Annem sakınca görmezse derslerden uzak bir tatil geçirmek isterdim. Ben birkaç yeni şarkı öğrenmek istiyorum.

Meg:

- Ne dersin anneciğim, diye sordu.

Bayan March:

- Bu dediklerinizi bir hafta deneyebilirsiniz. Bakalım hoşunuza gidecek mi? Ama öyle sanıyorum ki sizler de yakında hep oynayp hiç çalışmamanın, hep çalışıp hiç oynamamak kadar kötü olduğunu anlayacaksınız.

Ertesi sabah Meg saat ona kadar yataktan çıkmadı. Kahvaltısını umduğu kadar sevmemişti. Oda kendi hâline bırakılmış ve dağınık görünüyordu. Kimse temizlik yapmamış ortalık toplanmamıştı. Ama Meg yeni yazlık giysileri düşleyerek mutlu bir sabah geçirdi.

Jo o sabah Laurie'yle kürek çekmiş, öğleden sonrasını da bahçede kitap okumakla geçirmişti. Beth bir dolabı boşaltmaya başladı. Ama bu işten sıkılıp her şeyi yerde bıraktı ve piyanonun başına gitti. Amy ise en güzel giysileriyle bahçeye çıkmıştı. Sabahı orada resim yapmakla geçirdi. Birinin kendisini görmesini ve "Kim bu genç sanatçı?" diye sormasını istiyordu. Ama hiç kimse böyle bir şey sormadı. Üstelik de elbisesini yırtmıştı.

O günü hepsi eğlenceli bulmuştu. Ama aynı zamanda çok uzun bir gündü. Bayan March sordu:

- Gününüzü eğlenceli geçirdiniz mi?
- Oh, evet, diye hepsi birden karşılık verdi.

Bayan March gülümsedi. Tek bir söz etmeden Hannah ile birlikte odayı temizleyip toz aldılar.

Zaman geçtikçe, kızlar günleri daha da uzun bulmaya başladılar. Hava her zaman iyi gitmiyordu. Hepsi de her zamankinden çok daha kolay öfkeleniyorlardı. Meg yeni bir giysi almış sonra da onu çok küçük bulmuştu. Jo gözleri ağrıyınca kadar okumuş ve kitaplardan bıkmıştı. Hatta Laurie'yle kavga bile etmişti.

En mutluları Beth idi. "Hep oyna, hiç çalışma." kuralını sık sık unutuyor ve ev işlerine yardım ediyordu. Ama onun da canını sıkan şeyler vardı ve Beth her zamanki gibi uysal ve sevimli değildi. Amy ise geçirdiği günleri çok sıkıcı buluyordu. Kendisini bebeklerle oynamayacak kadar büyük görüyor, her zaman resim de yapamıyordu.

Cuma günleri hafta neredeyse sona eriyor diye hepsi seviniyor du. Bayan March bir derse ihtiyaçları olduğuna karar vermişti. Hannah'a izin verdi ve bir cumartesi sabahı kendisi yataktan çıkmadı. Kızlar kalktıkları zaman ne mutfaktaki ateşi ne yemek odasındaki kahvaltıyı ve ne de annelerini bulabilirdiler.

Meg yukarı koşmuş ve utangaç bir yüzle aşağı inmişti. Ötekilere,

- Annemiz hasta değil ama çok yorgunmuş, dedi. Bütün gün odasında kalacakmış. Çok zorlu bir hafta geçirdiğini ve başımızın çaresine bakmamız gerektiğini söylüyor.

- Bu iş bayağı kolay. Çok hoşuma gidecek. Kendimi meşgul etmek için zorlanıp duruyordum.

Bunları Jo söylemişti.

Mutfakta yiyecek vardı. Beth ve Amy sofrayı düzenlerken Jo ve Meg de kahvaltıyı hazırlamışlardı. Bayan March kahvaltısını yatakta yaptı ve yarıymış yumurtalarla iyi demlenmemiş çaya bakarak gülümsedi.

Jo öğle yemeğini pişirmeye hazırlandı. Meg oturma odasını topladı. Odayı temizlemiş, halının altındaki tozları süpürmüştü. Bu iş ona pek de kötü görünmedi. Jo Laurie'yle kavga ettiğine şimdi pişman olmuş, onu yemeğe çağırmişti.

Meg:

- Emin misin, diye sordu. Daha önce hiç yemek pişirmemiştin, biliyorsun ya!..

Jo:

- Oo, hem de çok güzel pişirim, dedi.

Bayan March:

- Canınız ne istiyorsa yapın. Ben dışarıda yiyeceğim, dedi.

Jo, rahat sandalyesinde oturmakta olan annesine baktı. Sabahleyin hiçbir şey yapmamıştı. Bu Jo'ya çok tuhaf geldi. Sonra Beth'in bağırdığını duydu. "Bu sabah hiçbir iş yolunda gitmiyor." diyordu. Jo, "Eğer Beth'in canını sıkan Amy ise ben ona sorarım." dedi kendi kendine.

Beth açık bir kuş kafesinin yanında tek başına oturmuş, avucunda küçük, ölü bir kuş tutuyordu.

– Küçük kuşum. Ona yem vermeyi unuttum. O da öldü, diye ağlıyordu. Artık kuş almayacağım. Bir tanesine bile bakmayı beceremiyorum.

– Ağlama Beth, dedi Jo. Bahçeye küçük bir çukur kazar, güzel bir taşla da oraya işaret koyarız. Şimdi mutfak işlerine bakmalıyım.

Jo kahvaltı tabaklarını yıkadı. Sonra mutfaktaki ateşin yeniden söndüğünü gördü. Ateşi bir kez daha yaktı. O yana dursun, Jo koşa koşa pazara gitti. Pahalı türden meyve ve kaymak aldı. “Laurie için güzel şeyler yapmalıyım.” diyordu kendi kendine.

Sallie Gardiner, Meg’i görmeye gelmişti. Meg ona,

– Öğle yemeğine buyur, dedi.

Arkadan yaşlı Bayan Crocker görüldü. Zayıf, sarışın, evlenmemiş bir kadındı bu. Komşu komşu dolaşmaya bayılır, havadan sudan konuşurdu. Bayan March kızlarına tek başına yaşayan bu ihtiyar kadına karşı iyi davranmalarını söylemişti. Meg onu oturmaya çağırdı. Biraz sonra Bayan Crocker’in yemeğe kalacağı anlaşılmıştı.

Müthiş bir yemek olmuştu bu. Jo eti yakmıştı. Ama sebzeler hâlâ sertti. Bayan Crocker hepsine dikkat etmişti.

Jo, kendi kendine “Güzel” dedi. Meyve ve krema fena olmayacaktı. Masaya büyük tabağı koydu. “Belki yetmez.” diye düşünmüştü. Güzel cam tabaklar dolaştıkça mutlu bir yüzle seyreliyordu. Amy iri bir lokma aldı. Birden eliyle ağzını kapayarak masadan kalktı. Laurie ciddi ciddi yiyordu ama o da beğenmiş görünmüyordu.

Zavallı Jo:

– Ne oldu, diye sordu.

Meg:

– Meyve için şeker yerine tuz koymuşsun, diye karşılık verdi.

Beth ise,

– Kaymak da berbat, dedi. Vah zavallı Jo.

Jo dokunulsa ağlayacak gibiydi. Derken birden bir kahkaha patlattı. Ötekilerin de hepsi gülmeye başladı. Mutfaktan ekmek ve peynir getirdiler. Bu şölenden Bayan Crocker bile çok hoşlanmıştı.

Konuklar gittikten sonra Jo:

– Bulaşıkları yıkayacak hâlim kalmadı, dedi.

Beth'in ölü kuşunu gömdüler. Jo taşın üzerine, "Burada, 7 Haziran'da ölen Pip March yatıyor. İyi uykular sevgili küçük kuş. Seni hiç unutmayacağız." diye yazdı.

Bayan March öğleden sonra eve geldiği zaman kızların dördünü de harıl harıl çalışırken buldu. Akşam hepsi oturup dinlenmeye çekildiler.

Jo:

– Amma zor bir gün geçirdik, dedi.

Meg:

– Bugün bana önceki günden daha kısa geldi. Ama çok daha rahatsız edici bir gündü.

Amy:

– Hiç de evdeymiş gibi olmadı, diyerek söze karıştı.

Beth boş kafese bakıp,

- Annemiz ve Pip olmayınca ev eve benzemiyor, dedi.

Hoş bir ses:

- Ben buradayım işte yavrularım. Evdeyim yine!

Bayan March eski sandalyesine oturarak,

- Evet kızlar! Tatiliniz hoş geçti mi bari, diye sordu.

Hepsi birden,

- Hayır, diye karşılık verdiler.

- Güzel! İnsanın yapacak bir işinin olması iyi bir şey, değil mi?

Bu soruya hepsi de başlarını sallayarak karşılık verdiler.

Meg:

- Bugün, bize bir ders olsun diye gittin değil mi anneciğim,
diye sordu.

Laurie'nin İngiliz Arkadaşları

O yaz Laurie bir posta kutusu yapmıştı. Bahçede, iki evin arasında, büyük bir kutuydu bu. Bazı beklenmeyen mektuplar ve armağanlar posta kutusuna giriyordu. Beth onların yazıcılarıydı. Kutuyu açıp postayı dağıtmak hoşuna gidiyordu. Bir temmuz günü elleri dolu geldi.

– Bu çiçekler size anneciğim. Laurie asla unutmaz. Bu mektup da Bayan Meg March için.

Meg:

– Mektup Bay Broak'tan geliyor. Sevdiğim bir Alman şarkısının sözlerini yazmış bana, dedi.

Bayan March gülümsedi. Laurie'nin öğretmeni yakışıklı bir gençti. Beth gülerек,

– Bir mektup da Jo için. Bir de eski, tuhaf bir şapka. Bütün posta kutusunu kaplamış.

Jo:

- Eski dost düşmanı olmazmış, dedi. Geçen hafta güneş burnumu yakmıştı. Büyük bir şapka istediğimi söylemiştim. Bunu söylerken ciddi değildim.

Şapkayı başına geçirdi ve mektubu okudu. Mektup Laurie'den geliyordu.

- Ne eğlenceli! Laurie bizi ırmak kıyısında bir pikniğe davet ediyor. Birkaç İngiliz arkadaşını da çağırmış.

Meg:

- Laurie'nin İngiliz arkadaşlarının sevimli çocuklar olduklarını umarım, dedi. Onlar hakkında hiç bilgin var mı Jo?

- Fazla sayılmaz. Yirmi yaşlarında bir kız, benim yaşlarımda da iki oğlan var. Ha, bir de on yaşlarında küçük bir kız. Laurie onlarla dışarıdayken tanışmış ve çocukları çok sevmiş. Büyük kızdan pek hoşlandığını sanmıyorum.

Sonra Beth'e döndü:

- Sen de geleceksin, değil mi canım?

- Beni oğlanlarla konuşturmayacaksınız ama?

- İstemezsen konuşmazsın.

- Eh, gelirim öyleyse. Laurie'yi memnun etmek isterim. Bay Brook'tan da çekinmiyorum. Çok iyi bir öğretmen o. Ama bir şey çalmak ya da şarkı söylemek istemiyorum. Beni bunları yapmaya zorlamayacaksınız değil mi Jo?

Ertesi gün hava güzel ve güneşliydi. İlk hazırlanan Beth olmuştu. Pencerenin yanında duruyor ve bitişik kapıda olan bitenler konusunda ötekilere bilgi veriyordu.

- Bir piknik sepeti var. İşte Laurie! Bak hele! Bir araba dolu-
su insanla buraya geliyor. Uzun boylu bir bayan, bir küçük kız.
Sonra iki büyük çocuk. Ama Ned Moffat ile Sallie de var. Onların
da geleceğini bilmiyordum.

Meg:

- İşte, dedi. Sonunda hazırlanabildim. Nasıl, görünüşüm iyi mi?

- Çok güzel. Çabuk ol!

Jo, Laurie'nin tuhaf şapkasını başına geçirdi. Meg bağırdı:

- Aman Jo! Bu şapka ile pikniğe gidemezsin.

- Bal gibi de giderim işte. Hem başım güneşten korunacak
hem de rahat edeceğim.

Böyle diyerek Laurie'yi karşılamaya koştu.

Bayan Kate yirmi yaşındaydı. Sade giyinmişti. Ama "Bana
yaklaşmayın." dercesine burnu havalar daydı sanki. Küçük kızla
Amy biraz sonra arkadaş olmuşlardı. İki çocuk da Jo ile spor ve
kayaktan konuşmaya başladılar.

İki sandalla ırmağa indiler. Sandalların birinde Laurie ile Jo,
ötekinde Bay Brook'la Ned kürek çekiyorlardı. Bayan Kate, Jo'nun
sandallındaydı. Bir erkek kadar güzel kürek çeken koca şapkalı bu
tuhaf kıza dik dik bakıyordu. Jo'nunsa umurunda bile değil bu.

Meg öteki sandaldaydı. Her iki genç onun kendi sandallarında
olmasından çok hoşlanmışlardı. Ellerinden geldikince iyi kürek
çekmeye çalışıyorlardı. Bay Brook, güzel kahverengi gözlü, tatlı
sesli, sakin ve ciddi bir gençti. Kızla fazla konuşmuyor ama hep
ona bakıyordu. Meg onun kendisinden hoşlandığından emindi.

Düz, yeşil bir çayıra vardıkları zaman Laurie:

- Laurencelerin kampına hoş geldiniz, dedi.

Onları güzel, büyük bir çadıra götürdü. Hep birlikte nefis bir öğle yemeği yediler. Ondan sonra da oyun oynadılar.

Bayan Kate biraz sonra oyundan yorulmuştu. Resim yapmak için oturdu. Meg de ona bakıyordu.

- Ne kadar güzel yapıyorsunuz, dedi. Ben de çizebilmeyi isterdim.

Bayan Kate:

- Öğretmenine söyle de sana biraz ders versin, dedi.

- Benim öğretmenim yok ki!

- Ah, özür dilerim. Unutmuşum. Genç Amerikalı bayanlar genellikle okula giderler, değil mi? Babam okullarının çok güzel olduklarını söyler.

- Ben okula gitmiyorum, dedi Meg.

Bunu söylerken kıpkırmızı olmuştu.

- Ben kendim öğretmenim.

Bayan Kate:

- Sahi mi, dedi.

Ama sesi ve yüzü "Ne korkunç!" der gibiydi. Bay Brook hemen atılarak,

- Amerikalı genç bayanlar kendi yollarını kendileri çizmekten zevk duyarlar, dedi. Kabul etmelisiniz ki güzel bir şey bu.

- Oh, evet. Birçok genç İngiliz kadını da aynı şeyi yaparlar elbette.

Meg onun sözlerinden, bu işi biraz küçümsediği anlamını çıkardı.

Bay Brook sordu:

- Alman şarkısı sever misiniz Bayan March?

- Çok severim.

Meg mutlu görünüyordu.

- Bana bu şarkının sözlerini İngilizce yazmakla çok büyük nezaket gösterdiniz.

Bayan Kate şaşırmış gibi bakarak,

- Almanca okumayı bilmiyor musunuz, diye sordu.

- Pekiyi sayılmaz. Babam bana öğretiyordu. Ama gitti o. Şimdi pek fazla ilerletemiyorum.

Bay Brook ona bir kitap vererek,

- Biraz deneyin bakalım, dedi. İşte Schiller'in Mary Stuar'ı ve işte öğretmeyi seven bir öğretmen.

Genç kıza tatlı tatlı gülümsüyordu. Meg onun parmağıyla gösterdiği yeri okudu. Önce ağır ve çekine çekine okuyordu. Ama sonra Schiller'in aşk şiiri içinde kendini kaybetti. Bay Brook:

- Çok güzel, dedi.

Bayan Kate onlara bakıyordu. "Ben buraya öğretmenlerle konuşmaya gelmedim." diye düşünerek kalkıp gitti.

Meg:

- İngilizlerin, öğretmenleri oldukça aşağı ve zavallı kişiler olarak gördüklerini unutmuşum, dedi. Bayan Kate mesleğinden iyice utandıyor beni. İşimi sevmiyorum. Ama en iyi yaptığım iş de bu.

- Laurie gibi bir öğrenciniz olsaydı öğretmeyi severdiniz, diye karşılık verdi Bay Brook. Gelecek yıl onu kaybedeceğim için çok üzgünüm.

- Koleje mi gidecek yani?

Meg'in ağız bu soruyu sorarken gözleri ise "Peki siz ne olacaksınız?" diyordu.

- Evet. Koleje hazır. Ben de orduya gireceğim. Ülkemin bana ihtiyacı var.

- Buna çok sevindim, dedi Meg. Eminim ki her genç adam gitmek ister. Ama evdeki anneler ve kız kardeşler için zor bir durum bu.

Bay Brook oldukça üzgün bir biçimde,

- Benim merak edecek kimsem yok ki arkamda, dedi.

- Laurie ve büyükbabası var merak edecek. Sonra... Sonra ben de varım.

- Teşekkür ederim.

Bay Brook oldukça mutlu görünüyordu yine.

Güneş batınca eve döndüler. Ned uzun bir şarkı söyledi. Şarkı söylerken Meg'e öyle üzgün bakıyordu ki Meg güldü.

Ned:

- Bana karşı nasıl bu kadar anlayışsız olabilirsin, diye bağırdı.

Meg:

- Öyle yapmak istemedim. Ama öyle tuhaf bir görünüşün vardı ki.

Doğruydı. Meg Ned'le birlikte olmayı hiç istemiyordu.

Laurie'nin bahçesinde İngiliz konuklara güle güle dediler. Dört kız ayrılırken Bayan Kate Bay Brook'a,

- Yakından tanıdığın zaman Amerikan kızları çok hoş dedi.

Bay Brook da,

- Seninle tamamen aynı düşüncedeyim, diye karşılık verdi.

Bir ekim öğle sonrasında Jo oturmuş yazı yazıyordu. Sonunda kalemi elinden düşürdü. "En iyisini yaptım." dedi kendi kendine. Eğer yeterince iyi olmazsa daha iyisini yapıncaya kadar beklemesi gerekecekti. Eserini dikkatle okudu ve cebine koydu. Sonra usulca evden çıktı. Ayrıldığını kimse görmemişti. Saklayacağı şeyleri olan bir kız gibi arkasına bakarak, kasabadaki yüksek bir yapıya doğru yürüdü.

Jo'nun davranış çok tuhaftı. Önce binarın kapısına gitti. Sonra döndü ve yeniden uzaklaştı. Bunu birkaç kez tekrarladı. Binarın dışında büyük bir ilan aslıydı: J. Green. Dişçi. Ve Jo sanki dişçiye giden birine benziyordu.

Caddenin öbür yanında biri Jo'ya bakıyordu. Laurie'ydı bu "Zavallı Jo." diye düşündü. "Onu bekleyeceğim. Dışarı çıktığına göre bir ihtiyacı var."

Sonunda Jo binaya girdi. On dakika sonra kıpkırmızı bir yüzle dışarı çıktı. Laurie'yi görmekten hoşlanmamıştı. Yürüyüp gitmeye çalıştı ama Laurie onun peşini bırakmadı.

Kibarca,

- Kötü vakit geçirdin galiba, dedi.

- Pek sayılmaz.

- Çabucak bitiriverdin.
- Evet. Teşekkür ederim.
- Niye yalnız başına gittin?
- Herhangi birinin bilmesini istemedim.
- Ama niçin? Kaç dişini çektiirdin?
- Jo, ona bir dakika baktı. Sonra gülmeye başladı.
- Sana söyleyemem, dedi. Sır bu
- Eh, devam et öyleyse! Sen söylersen bir sır da ben söyleyeceğim sana.

- Pekâlâ öyleyse! Dişlerimle bir zorum yok. Görüyorsun ya bu binada bir gazete bürosu var. Yazdığım iki öyküyle oraya gittim. Cevabını gelecek hafta alacağım.

Laurie:

- Bayan March, ünlü bir yazar, diye heyecanla bağırdı.
  - Kimseye söylemeyeceksin. Belki de öykülerimi beğenmezler.
  - Elbette beğenecekler. Şimdi ben sana sırrımı bildireyim.
- Ama başka kimseye söylemeyeceksin. Meg'in mendilinin nerede olduğunu biliyorum.

- Hepsi bu mu? Bu pek öyle sır sayılmaz ki.
- Evet, sır. Mendilin nerede olduğunu söyleyince hak vereceksin bana. Mendili Bay Brook aldı.
- Ama Meg onu iki hafta önce kaybetmişti. Niye geri vermedi?
- Onu cebinde saklıyor.
- Ama budalaca bir şey bu. Meg buna ne diyecek?
- Ona söylememelisin. Bir sır bu. Hatırla!

- Bak hele! Şimdi Meg'i bizden alıp götürecek ve bir daha hiçbir zaman eski günlere dönülmeyecek.

- Biri seni de alıp götürdüğü zaman bu konuyu daha iyi anlarsın.

Jo kızgın kızgın:

- Buna izin vermeyeceğim, dedi. Sırları da sevmiyorum Laurie. Canımı sıkıyorlar benim. Daha fazla anlatma bana.

- Gel seninle şu tepenin üstüne kadar yarışalım, diyerek karşılık verdi Laurie.

İki haftadır Jo'nun davranışları çok tuhaftı. Annesi ve kardeşleri onun için üzülmüyorlardı. Derken bir gün Jo elinde bir gazeteyle bir sandalyeye oturdu ve okumaya başladı. Meg sordu:

- O nedir Jo?

- Yalnızca bir öykü.

Amy:

- Bize de oku, dedi.

Beth:

- Adı ne, diye sordu.

Jo yüzünü yine gazetenin arkasına saklıyor, diye düşünüyordu.

Jo:

- İki sanatçı, diyerek kardeşlerine okumaya başladı.

Hepsi de bunu çok ilgi çekici bulmuştu. Güzel Viola ile yiğit Angelo'nun bir aşk öyküsüydü bu. Kahramanların çoğu sonunda ölüyorlardı.

Meg:

- Ne tuhaf, dedi. Viola ve Angelo bizim küçük piyeslerimizde sık sık kullandığımız iki ad.

Beth, Jo'nun yüzüne bakarak sordu:

- Kim yazmış bunu?

Jo birden kalkarak gazeteyi fırlattı. Yüzü kızarmış ve heyecanlıymıştı.

- Ben yazdım, dedi.

Bir Telgraf

Meg:

- Yılın en kötü ayı kasım, dedi.
- Ben kasım ayında doğdum da o yüzden, diye Jo karşılık verdi.
- İki güzel şey oluyor, dedi Beth. Annem ve Laurie birlikte

geliyorlar.

İkisi de içeri girmişlerdi. Bayan March:

- Babanızdan mektup var mı, diye sordu.

Laurie:

- Kim arabayla gelmek ister? Çok çalıştım, biraz temiz havaya ihtiyacım var. Benden getirmemi istediğiniz bir şey var mı Bayan March?

- Postaneye uğrayıp mektup var mı diye bakıver.

Kapı çalındı. Hannah, "Şu korkunç telgraflardan biri." diye söylene söylene içeri girdi. Bayan March telgrafı çabucak okudu, bembeyaz ve üzgün bir yüzle koltuğa yığıldı.

Biraz sonra,

- Telgraf Washington'dan geliyor, dedi. Babanız hastaymış. Hemen Washington'a gidiyorum. Beth, sen Bay Laurence'a git ve baban için biraz iyi şarap iste.

Jo üzgün üzgün ceketini ve şapkasını giyip çıktı. Beth'in arkasından Bay Laurence de fırladı. Kucağı birkaç şişe şarapla ve Bay March için gidecek başka armağanlarla doluydu.

Bayan March'a,

- Ben sizinle Washington'a gelemeyecek kadar yaşlıyım, dedi. Ama John Brook gelip yardım edecek size.

Az sonra Bayan March hazırlanmıştı. Birden Jo içeri girerek annesinin avucuna para koydu.

- Bununla babama bir şeyler alırsın anneciğim.

- Bu kadar parayı nereden buldun Jo? Umarım aptalca bir iş yapmamışsındır.

Jo bir şey söylemedi. Başından şapkasını çıkardı. Hepsi de,

- Saçların, diye bağırdı. Ah, o güzel saçların Jo!

- Babam için bir şeyler yapmak istiyordum, dedi Jo. Saçlarımı bir berbere gidip sattım.

Sonra gülmeye çalışarak,

- Onları taramak daha kolay olacak şimdi, dedi.

Bayan March'ın gitmesinden sonra havalar daha soğumuş ve karanılaşmıştı. Bir gün Beth, Meg'e,

- Hummelsların evine gider misin lütfen, dedi. Bebekleri çok hasta.

- Şimdi çok işim var. Yarın giderim.

Jo:

- Hannah güzel yiyecekler yapsın da onları da götür. Ben de şu öyküyü bitirmek istiyorum.

Beth kendisini çok yorgun hissediyordu. Ama kısa bir dinlenmeden sonra dışarı çıktı. Geri döndüğünü hiç kimse duymamıştı. Doğruca yukarı kata, annesinin odasına çıktı. Jo biraz sonra onu bulduğunda Beth ağlıyordu. Beth'i kollarının arasına alarak,

- Neyin var Beth, diye sordu.

- Ah! Hummel'ların bebeği kollarımda öldü. Kızıla tutulmuş.

- Ya şimdi kızıl sana da bulaşmışsa? Ben Hummel'lara bu yüzden gitmek istememiştim.

Beth de kızıla yakalanmış ve çok hastalanmıştı. Hannah, Meg ve Jo hastalık Amy'ye de bulaşmasın diye onu March'ların evine gönderdiler. Günün birinde doktor:

- Bayan March'a bir telgraf çekin, dedi. Beth'in ona ihtiyacı var.

- Ben giderim, diyerek evden fırladı Jo.

Doğruca postaneye koştu. Dönüşte Laurie'yi gördü.

Laurie:

- John Brook'dan bir mektup getiriyorum, dedi. Bay March iyileşiyormuş... Ama sen ağlıyorsun Jo. Neyin var? Beth'in durumu kötü mü yoksa?

- Anneme telgraf çektim, dedi Jo. Beth çok kötü. Artık bizi tanımıyor. Annem yetişemeyecek belki.

Laurie kızı oturarak,

– Geçen gün John’un mektubunu aldığım zaman bir telgraf çekmiştim. John Brook Washington’da babarın yanında kalacak. Annen de bu gece burada olacak.

Biraz sonra hava kararmış, Meg ve Jo, Beth’in yatağının yanına oturmuşlardı. Hannah bir sandalyede uyukluyordu. Aşağıda ihtiyar Bay Laurence dolaşıp durmaktaydı. Laurie istasyona, Bayan March’ı karşılamaya gitmişti.

Meg ve Jo, Beth’in yüzüne bakıyorlardı. Kızın gözleri kapalıydı. Jo:

– Ölecek mi, diye sordu.

Hannah uyanıp Beth’e doğru atıldı. Sonra,

– Bana sorarsanız iyileşiyor, dedi. Uyuyor. Ateşi de düşmüş. Evin önünde bir araba durdu. Hannah kapıyı açmak için merdivenlerden aşağı atıldı. Laurie’nin,

– Meg, Jo, anneniz geldi, diyen sesini duydular.

Beth saatler boyu uyumuştı. Uyanınca annesini yatağın yanında oturuyor buldu. Biraz sonra Amy de eve geldi. John Brook’un mektubu Bay March konusunda iyi haberlerle doluydu. Herkes mutluydu şimdi.

Bir gün Jo, annesiyle Meg’in mendili üzerinde konuşmaktaydı. Bayan March buna şaşmamıştı.

– John, Meg ile evlenmek istiyor, dedi. Bunu bize Washington’dayken söylemişti.

Noel günü Jo ve Laurie, Beth’i oturma odasının penceresine

götürdüler. Beth hâlâ zayıf ve güçsüzdü. Yerler kar doluydu ve bahçeye kardan bir kız yapmışlardı. Kızın bir elinde meyve sepeti, öteki elinde de şarkı kitapları vardı.

– Bu senin için Beth, dediler. Geçen gün yaptık bunu.

Beth'in yanaklarına renk gelmişti. Gülerек teşekkür etti. Laurie ona armağanlar getirdi. Hepsini oturup onlara baktılar.

Meg:

– Geçen Noel'i hatırlıyor musunuz, diye sordu. O zamandan beri neler oldu?

Bir dakika için hepsi susmuştu.

Beth:

– Yalnızca tek bir şeye ihtiyacımız var, dedi. Babamın dörmesi.

Bunları söyler söylemez kapı açıldı ve Laurie'nin mutlu yüzü görüldü.

Laurie:

– İşte March ailesine bir Noel armağanı daha, diye bağırdı.

Açıları kapının önünde iki adam duruyordu. Bunlardan biri Bay March, öteki de John Brook'e idi. Bayan March ve kızlar kapıya atılarak,

– İşte bizim en değerli Noel armağanımız, diye bağırdılar.

Ertesi gün öğleden sonra Meg pencereden Laurencelerin evine bakıyordu.

Jo:

– Şu senin John'unu mu düşünüyorsun, diye sordu.

– Senin John, deme. Doğru değil bu, dedi Meg.

Ama bunu söylerken gülümseyordu.

Kapı vuruldu. Jo açmaya gitti. Kapıda John Brook duruyordu. Jo aşağı inerek Meg ve John'u baş başa bıraktı.

John:

- Dün burada şemsiyemi bırakmışım, dedi.

Meg kapıya doğru koştu.

- Gidip getireyim onu, dedi.

Fakat John kızı durdurdu.

- Benden korkuyor musun Meg?

Meg başını sallayarak,

- Hayır, dedi.

John kızın elini tuttu.

- Beni seviyor musun Meg? Bekler misin beni?..

Başını kızın yumuşak saçlarına doğru eğdi ve beklediği cevabı duydu:

- Evet John!

O akşam yemek odası bir mutluluk yeri olmuştu. Meg ve John el ele tutuşmuşlardı, Amy de onların resmini çiziyordu. Bay Laurence'le Beth konuşurlarken Jo da Laurie'nin şakalarına gülüyordu. Hepsi evlerinde yeniden bir araya gelmişlerdi. "Küçük kadınlar" ise sağlık ve esenlik içindeydiler.

OKUMAYI SEVİYORUM DİZİSİ-2

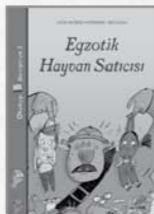
Güncel, sosyal olayların yanı sıra tarihî ve fantastik konuların da yer aldığı hikâyelerden oluşan, okumayı sevdirecek bir dizi.

Eğlenceli, komik öyküler... Cesaret, azim, empati gibi pek çok insanî erdemi konu alan hikâyeler keyifli bir okuma vadediyor.

HİKÂYE
DEĞERLENDİRME
SORULARI

10
kitap

48 sayfa • 13,5x19,5 cm

9+ Yaş

erdemyayinlari.com.tr

erdem
çocuk

DEFNE'NİN MACERALARI

Küçük, meraklı bir kız, Afrika'da neler yaşamaz ki!..

Defne, babasının işi gereği Sahra Çölü'nün güneyinde yaşayan küçük bir kızdır. Gidado ile arkadaş olduğunda başına geleceklerden haberi yoktur. Meraklı Defne yeni arkadaşıyla birlikte birçok macera yaşar.

HIKÂYE
DEĞERLENDİRME
SORULARI

Stephen Davies

Gökçe Akgül

112 sayfa • 13,5x19,5 cm

9+ Yaş

ordemyayinlari.com.tr

Küçük Kadınlar

Louisa M. Alcott

March ailesinde birbirinden farklı karakterde dört kız kardeş, savaşta olan bir baba, zenginlikten yoksulluğa düşmüş bir hayat, her şeyi ile onları sarıp sarmalayan bir anne...

Dünya Klasikleri

1. Çocuk Kalbi	14. Don Kışot
2. Gulliver'in Gezileri	15. Küçük Kadınlar
3. Monte Cristo	16. Pinokyo
4. Alis Aynalar Ülkesinde	17. On Beş Yaşında Bir Kaptan
5. Oliver Twist	18. Pollyanna
6. Deniz Altında 20.000 Fersah	19. Heidi
7. Defne Adası	20. Moby Dick
8. Üç Silahşorlar Kralın Hizmetinde	21. Kaptan Grant'ın Çocukları
9. Üç Silahşorlar Kraliçenin Hizmetinde	22. Peter Pan
10. Sefiller "Kozet"	23. Düşler Ülkesinin Kralı
11. Tom Sawyer	24. Lassie
12. Küçük Kemancı	25. Demir Yolu Çocukları
13. Seksen Günde Dünya Gezisi	

ISBN: 978-975-501-137-0

9 789755 011370

f /erdemcocukkitaplari

📱 /erdemcocuk

📺 /erdemyayin grubu

